

STĀVOT PAR CITIEM

Paldies tev, brāli Nevil. Vēl uz brītiņu paliksim kājās, kamēr mēs zemosimies lūgšanā. Nolieksim mūsu galvas. Un, ja ir kāda īpaša vajadzība, vienkārši dariet to zināmu, paceļot savas rokas. Tagad turiet savā sirdī tās lietas, kas jums ir vajadzīgas, un prasiet savam Debesu Tēvam, lai Viņš to dāvātu.

2 Mūsu Debesu Tēvs, mēs tagad nākam pie Tevis Kunga Jēzus Vārdā. Mēs nākam ticēdami, ka tas, ko mēs vēlamies, ir jādara zināms lūgšanā, un, ja mēs ticēsim, ka saņemsim to, ko mēs prasām, tas tiks dāvāts. Šis apsolījums ir tik paties. Visus šos gadus mēs esam redzējuši, kā tas tiek pārbaudīts, un mēs zinām, ka tas ir paties. Vispirms mēs vēlamies pateikties Tev par to, ka tu pasargā mūsu dzīvības un ļauj mums atkal būt šeit kopā, sapulcinātiem šeit Tā Kunga sapulcē.

3 Mēs pateicamies Tev par draudzi un par draudzes ganu, un par lielo patiesību, kurā tā šeit ir uzcelta un par kuru tā stāv. Mēs pateicamies Tev par katru cilvēku, kas atrodas Dievišķajā klātbūtnē. Un mēs lūdzam, lai šodien Tu esi mums žēlīgs un dāvā mums nepieciešamo sapratni, lai mēs varētu būt vēl efektīvāki Tavi kalpi. Tāda ir mūsu sirds vēlēšanās, kalpot Tev ar godbijību un patiesu sirdi, lai Tu saņemtu to vislabāko no mūsu dzīves. Lai katru dienu mēs dzīvojam tā, ka Tu esi ļoti apmierināts ar to, ko mēs izdarījām tajā dienā.

4 Tagad mēs lūdzamies par visiem tiem, kas šodien ir slimi un ar kādu vajadzību, kas atrodas šeit Dievišķajā klātbūtnē un Tavu svētnīcu klātbūtnē it visur pasaulē, lai lielais Jehova atnāk Savā spēkā un dziedina visus slimos un nomocītos. Lai tiek pagodināts Tavs lielais Vārds! Svētī šajā rītā visu, kas ir apslēpts tajās sirdīs, kas prasīja aizlūgšanu. Mēs tagad lūdzam, jo Tu ielūkojies ikvienā sirdī un redzi, uz ko viņi norādīja, kad viņi pacēla savu roku, iedod viņiem viņu vēlēšanos. Un svētī mūs, kamēr mēs turpinām Tevi pielūgt. Un, kad mēs atstāsim šo ēku šajā rītā un dosimies mājās, lai mēs varam teikt tāpat kā tie, kas gāja no Emavas: "Vai mūsu sirdis mūsos nedega, kad Viņš runāja uz mums ceļā?" Mēs lūdzam to Jēzus vārdā. Āmen.

Varat apsēsties.

5 Es gribētu pateikt, ka ir labi atkal būt šeit šajā rītā, cilvēku sanāksmē, Tā Kunga klātbūtnē. Ir pagājuši daži mēneši kopš manas pēdējās reizes šeit. Un es biju iecerējis atbraukt pagājušajā svētdienā, bet, šķiet, tā nebija Tā Kunga griba. Kaut kādā veidā šī ieleja ir ļoti kaitīga manai veselībai. Tiklīdz es ierodos ielejā, man ir alerģija pret šejienes gaisu, un man visur parādās izsitumi. Un man šķiet, ka tie izsitumi aizgāja līdz pat kuņģim, un es jutos tik slikti, es trīcēju un drebēju, un kratīja drebuļi. Un es vienkārši nespēju ierasties, lai gan es piecēlos un mēģināju piespiest sevi to izdarīt. Un es...es zinu, ka es esmu... Šī ieleja ir ļoti neveselīga, un tā ir neveselīga, un...un man nevajadzētu dzīvot šeit.

6 Un tā, mēs gribam pastāstīt, ka mēs esam piedzīvojuši brīnišķīgu laiku Tā Kunga dievkalpojumos dažādās valsts daļās, kur Tas Kungs ir aicinājis mūs kalpot. Un tā, es nebiju domājis šorīt runāt par kaut ko konkrētu, tomēr brālis Nevils ļoti gribēja, lai es kaut ko pasaku, tā kā es esmu šeit kopā ar šiem cilvēkiem. Tāpēc es... Viņš vienmēr ir tik laipns šajās lietās, kā jau mēs visi pazīstam brāli Nevilu. Un mēs mīlam brāli Nevilu. Lūk, nav tādas dienas, kad es nedomātu par viņu un viņa sievu, un ģimeni, un viņa bērniem un nelūgtu par viņiem. Lai Dievs dod viņam spēku iet tālāk, turpināt! Kā mēs zinām, mūsu laiks tuvojas beigām. Mēs vienkārši esam tik tuvu rītdienai, ka šodienas vakara gaisma... Un es...

7 Mūsu ģimene atrodas tur Rietumos. Mums visiem klājas labi. Un es pieņēmos svarā par piecarpus kilogramiem, bet kopš ierašanās šeit esmu zaudējis piecus. Un Billijs Pols pieņēmas svarā par astoņiem kilogramiem. Un svarā pieņēmas arī Rebeka, Sāra un Jāzeps. Mana sieva, protams, svarā nepieņēmas. Tā...tā ka... Es neuzdrošinātos pateikt to šeit augšā, ziniet, jo pavisam drīz man ir jādodas mājās. Tāpēc es... Bet mums bija brīnišķīgs, brīnišķīgs laiks, un tik pateicīgi...mēs...

8 It kā ir slikti (es iedomājos) atkal braukt šurp, bet ir viena svarīga lieta, galvenokārt divas lietas, kuru mums pietrūkst, un nekas cits tās nevar aizstāt. Viena ir mūsu draugi šeit un draudze. Lai kur arī mēs nedotos, mēs atrodam draugus, un mēs esam pateicīgi par saviem draugiem. Bet ir

kaut kas īpašs tajos draugos, kuri ir stāvējuši kopā ar tevi cauri visam, un tādus draugus nav iespējams aizstāt. Nav svarīgi, kāds ir jebkurš cits draugs, tādu draugu nav iespējams aizstāt. Tu vienkārši esi viņos iespiests, jūs esat viens. Un mēs kopā gaidām Tā Kunga atnākšanu, jo dienas iet uz priekšu. Un ir nedaudz grūti mēģināt iedomāties, ka tu varētu... Jūs esat nešķirami.

9 Man prātā nāk kāda Rakstu vieta, kuru, man šķiet, Pāvils uzrakstīja un pateica vēstulē korintiešiem, ka: "Ne tagadne, ne nākotne, ne varas, ne kailums, ne bads, ne briesmas vai kāda cita radība, ne dzīvība, ne nāve nevar atdalīt mūs no Dieva mīlestības, kas ir Jēzū Kristū." Ka pat pati nāve nekad neatdalīs mūs, jo mēs esam vienoti kopā sirdīs, šajā lielajā sadraudzībā ap Dieva Vārdu. Un pat pati nāve mūs neatdalīs. Mēs savienosimies tajā varenajā mūžībā uz visiem laikiem un gadsimtiem.

10 Un tad vēl bērni... Protams, no rīta mēs ejam uz draudzi. Bet, lai kurp tu dotos, nav tādas... Tas nav tas mazais dievnams uz stūra. Un tur ir kaut kas īpašs, man pietrūkst tā vecā zvana skaņas, un es...kas zvana tur augšā no rīta. Un man šķiet, ka šobrīd tas nezvana, jo viņi vēl nav uzlikuši zvanam torni.

11 Un tad sanākt šeit kopā uz Astotās un Pennas ielas stūra, kur pirms aptuveni trīsdesmit pieciem gadiem es stāvēju uz ceļiem vecā purvā, lai uzceltu savu pirmo baznīcu, un kā Kungs Jēzus darbojās ar mani tajā visā. Un šodien tā stāv šeit kā maza svētnīca. Un ķieģeļi un java, tā stāv kā svētnīca. Bet kamēr vien es atcerēšos, tā vienmēr būs svētnīca dziļi manā sirdī. Tas ir...

12 Un draudze nav ēka, tie ir cilvēki, kas sanāk kopā zem tās jumta, lai pielūgtu Dievu. Mēs esam pateicīgi par šīm lietām.

13 Un tā, es nodomāju, ka varbūt, tā kā mūsu laiks ir gandrīz beidzies, un...un mums vairs nav atlicis daudz laika, ka es vienkārši jums tā īsumā pastāstīšu par dažām lietām, kas ir notikušas. Un vēl es grasos ierakstīt dažas lentes, kamēr es esmu šeit, jo es jums visiem apsolīju, saprotiet, ka ikviens jauns vēstījums, vēstījums uz lentes, vispirms būs no šīs platformas. Šī ir tā vieta, kur tiek ierakstītas visas lentes, nevis tur ārā. Un tā, brālis Džims un citi iet un pārdod lentes sanāksmē un tā tālāk, bet tur tas ir vienmēr par to, kas sākumā ir ticis izteikts šeit. Saprotat? Jūs varat pārbaudīt jebkuru no tām, jūs to ieraudzīsiet. Tas ir mans solījums jums, un tas šādi turpināsies, kamēr Tas Kungs Dievs to neizmainīs.

14 Un es domāju, lūk, mūsu lentu pircēji, kas ir pa visu pasauli...tas vēstījums, kas nāk no šejienes, apiet visu pasauli. Saprotat? Tur džungļos un it visur tas nonāk caur lentu ierakstiem. Un pie pagāniem un tā tālāk, tas tiek tulkots daudzās, daudzās valodās. Tāpēc es gribu, kamēr es esmu šeit, uztaisīt dažas jaunas lentes, ja Kungs ļaus. Un varbūt, ja draudzes ganam šovakar nav nekā, kas degtu viņa sirdī, nu, varbūt es gribētu ierakstīt kādu lenti šovakar.

15 Un pēc tam rīt es došos uz Arkanzasu un...tas ir, otrdien, otrdienas rītā, lai palīdzētu kādā nelielā saietā, tur starptautiskajā kristiešu brālībā. Es domāju... Varbūt es to nepareizi izrunāju. Tas ir kaut kas līdzīgs nacionālajai kristiešu brālībai. Es patiešām nezinu, piedodiet. Tas ir šausmīgi, vai ne? [Kāds brālis saka: "Apvienotā kristiešu brālība."-Tulk.] Paldies, ser. Apvienotā kristiešu brālība. Un man bija paredzēts vadīt to visu, no šīs svētdienas līdz pat beigām. Bet es paturēju šodienu šim dievnamam, lai pabūtu šeit. Un tad...tad es tikšu prom piektdien... Vai tas ir, ser... Tās sanāksmes tur beidzas piektdien. Un es centīšos atgriezties sestdienas vakarā, lai būtu šeit svētdienas rītā, ja Tas Kungs ļaus. Es uztaisīšu vēl vienu lentu. Un varbūt kādā brīdī, kamēr es esmu šeit, es gribu uztaisīt vēl dažas lentes, pirms mēs aizbraucam.

16 Un vēl es ļoti vēlos doties uz Batonrūžu Luiziānā, uz to saietu. Un tad...un tad es atgriezīšos. Un pēc tam man vajadzētu, jebkurā gadījumā, nokļūt Ankoridžā. Saprotat? Un...un no Fērbankas un Ankoridžas pie pilnā Evaņģēlija kristīgajiem uzņēmējiem, uz tām filiālēm, un tad atpakaļ. Un, ja Tas Kungs ļaus, jūlija pēdējā nedēļā ir jādodas uz Čikāgu.

17 Un es domāju, ka tad, aptuveni tajā laikā, man būs steigšus jāved bērnus atpakaļ uz Arizonu, lai būtu...lai sūtītu viņus uz turienes skolu. Jo, Čārlj, man ir jābūt šeit ap 15. augustu. Tā ka līdz tam laikam es gribētu, ja Tas Kungs dos, būt atpakaļ Kentuki. Visi smejas, varbūt daži no

jaunpniecējiem nesaprata, ko tas nozīmē. Un... Es tikai ceru, ka tas neizklausīsies nepiedienīgi no šīs platformas, bet tieši tad sākas vāveru medību sezona. Tā ka, mamma Kokss, ar to es rēķinos, saproti, pabūt tur pāris nedēļas atvaļinājumā.

18 Un tā, man šķiet... Bilijs man šeit kaut ko uzrakstīja, dažas mazas piezīmes. Un vienā no tām ir teikts: "Tēti, brālis Nevils grib zināt, vai tu varētu veltīt divus bērnus?" Noteikti, ļoti labi. Un... Jā, mums ir veltīšanas dievkalpojums, kas... Mēs tikpat labi varētu izdarīt to tagad. Un pēc tam, manuprāt, nākamajās četrdesmit piecās minūtēs vai aptuveni tā mēs īsi pastāstīsim par dažām lietām, kas ir notikušas.

19 Lūk, daudzi cilvēki un draudzes būdamas... Kad es... Šis ir atvērts dievnams. Tā nekad nav bijusi konfesija, un, dod Dievs, lai tā par tādu nekad nekļūtu. Jo mēs vēlamies, lai šī ir vieta, kur nav cita likuma kā vien mīlestība, nav citas mācības kā vien Kristus, un nav citas mācību grāmatas kā vien Bībele. Un turklāt mums nav piederības, mums ir sadraudzība vienam ar otru visiem cilvēkiem, visām konfesijām. Ikviens ir laipni gaidīts, un mums ir...mums ir sadraudzība ap Dieva Vārdu, kur ikviens var justies ļoti gaidīts. Un principā mēs vienkārši mīlam Kungu Jēzu. Un...un mēs šeit neesam kāda skolotu cilvēku grupa. Mēs vienkārši esam parasti cilvēki, kas cenšas lasīt Bībeli un nepievienot tai kādu skaidrojumu, bet tikai to, kas tajā ir teikts. Vienkārši...

20 Es ticu, ka Dievs kādu dienu tiesās pasauli saskaņā ar Bībeli. Lūk, ja viņi ir... Viņš tiesās pasauli. Un, ja nav kāda standarta, pēc kura tiesāt, kā tad cilvēki zinās, ko darīt? Saprotat? Tas būtu Dievs... Jūs nevarat piedēvēt Dievam netaisnību. Un Dievam noteikti ir jābūt kaut kādam Viņa standartam, pēc kura Viņš tiesā cilvēkus. Tādējādi, ja Viņš tiesās to pēc Romas katoļu baznīcas, tad grieķu baznīca, pareizticīgo baznīca un daudzas no tām noteikti ir zudušas, un arī visa pārējā pasaule. Ja Viņš tiesās to pēc grieķu pareizticīgās katoļu baznīcas, nevis pēc Romas katoļu baznīcas, tad pārējie...tad Romas baznīca un visi pārējie ir zuduši. Ja Viņš tiesās to pēc luterāņu baznīcas, tad ar prezbitēriāņiem ir cauri. Ja Viņš tiesās to pēc prezbitēriāņiem, tad ar luterāņiem un baptistiem ir cauri. Saprotat? Tātad, ja Viņš tiesā to saskaņā ar pentakostiem, tad visiem, izņemot pentakostus, ir gals.

21 Bet pēc manām domām, Viņš netiesās to pēc nevienas draudzes, jo ir pārāk daudz atšķirību un pārāk daudz neskaidrību. Bet Viņš tiesās to, Bībele saka, ka: "Viņš tiesās pasauli ar Jēzu Kristu." Lūk, tas ir saskaņā ar Rakstiem. Un tā... Un Bībelē ir teikts, ka: "Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū." "Tas pats vakar, šodien un mūžīgi." Tātad Viņš ir Vārds, un *Tas* ir Kristus rakstiskā veidā. Un Apokalipses grāmatas (katoļiem), Atklāsmes grāmatas (protestantiem) 22. nodaļā, šīs grāmatas beigās, pats Jēzus pateica: "Ja kāds atņems kaut vienu vārdu no šīs Grāmatas vai pievienos tai kaut vienu vārdu, tiks atņemta viņa daļa no dzīvības grāmatas." Tāpēc es... Tas iemesls, kāpēc mēs tam ticam un stāvam precīzi, lai nekas... Viņš var izdarīt to, ko Viņš šeit nav uzrakstījis, to mēs zinām. Bet, kamēr vien mēs vienkārši stāvam ar to, ko Viņš ir uzrakstījis, viss būs kārtībā.

22 Un tā, kas attiecas uz bērnu veltīšanu, daudzi cilvēki...metodisti viņus aplaka. Un...un es domāju, ka viņiem ir viņu pirmā komūnija katoļu vai luterāņu baznīcā aptuveni divpadsmit gadu vecumā un tāds kā kristību dievkalpojums, kad viņi piedzimst. Es domāju, ka mazuli tiek aplacīti. Un...un es domāju, ka tāpēc nācarieši atdalījās no metodistiem pirms daudziem gadiem, zīdaiņu kristīšanas dēļ. Es domāju, ka tā tas ir, brāli Braun. Es...es domāju, ka tieši tas sašķēla metodistu draudzi un nācariešus, jo nācarieši neatzina zīdaiņu kristīšanu. Bet mums šeit dievnāmā, ja mēs turēsimies pie tā, kas ir rakstīts Bībelē, tad Bībelē nav nevienas vietas, kur kāds vispār tiktu aplacīts, pat ne pieaugušie, nemaz nerunājot par mazuliem. Bet viņi... Bībelē ir teikts, vienīgā vieta mūsu Bībelē par bērniem: "Viņi nesa zīdaiņus pie Jēzus, un Viņš...lai Viņš uzliktu tiem Savas rokas un tos svētītu." Un Viņš sacīja: "Ļaujiet bērniņiem nākt pie Manis un neliedziet viņiem, jo tādiem ir debesu valstība."

23 Lūk, tāpēc mēs zinām, ka mūsu rokas ir nepiemērotas (mācītāja un manas vai jebkura cita mācītāja), lai aizvietotu Kunga Jēzus rokas. Un, ja Viņš šorīt būtu šeit, šie vecāki būtu atnesuši to mazuli pie Kristus. Bet, tā kā mēs esam šeit, lai Viņu pārstāvētu, mēs pārstāvam Viņu, viņi atnes

bērņus pie mums. Un mēs veltām viņus Tam Kungam, uzliekot viņiem mūsu rokas, pieminot Viņa lielo Vārdu un Viņa rīcību. Tātad, lūk, kā mēs veltām maziņos.

24 Es iedomājos, ka varbūt šeit ir kāda māte ar savu mazuli, kas vēl nav veltīts Tam Kungam, varbūt viņa vēlētos atnākt kopā ar tām mātēm vai tēviem, kuri veltīs savus mazuļus. Mēs vienkārši atnesam viņus šurp un dāvinām viņus Dievam, un palūdzam par viņiem, un sakām Tam Kungam, ka mēs uzliekam viņiem savas rokas, aizvietodami Viņējās. Un neko tuvāku Rakstiem es vēl neesmu atradis. Nu, jūs varētu izvilkt savu mācību grāmatu un atrast kaut ko, ko ir teikusi kāda cilvēku grupa, bet es gribu pateikt to, ko saka Vārds, saprotiet. Un tā, es domāju, ka es esmu ļoti, ļoti skaidri parādījis, kas tas ir.

25 Un tā, lai pianists... (Vai tu esi pianists, brāli?) ...atnāk šurp. Vai tas nav šausmīgi, ka es savā draudzē jautāju: "Kas ir pianists?" Man teju vai ir jāklauvē pie durvīm. Labi. Viņi nodziedās šo dziesmu, tas ir, nospēlēs to:

Atnesiet, atnesiet,

Atnesiet tos maziņos pie Jēzus.

26 Un, kamēr sanāksme to dziedās, piecelsimies kājās. Un lai mātes un tēvi, kas nes savus mazuļus, tagad atnāk un nostājas. Labi.

Atnesiet, atnesiet,

Atnesiet tos maziņos pie Jēzus.

Un tā, mācītāj... Nu, te mums ir viens mazais draudziņš, kas guļ. Un dažreiz viņi mazliet paskaļi klieudz "āmen", bet mēs to saprotam, viņi ir mazuļi. Kāds ir tavš vārds, ser? Viljams Henrijs Vincents. Un tavai meitiņai? Kristīne Marija Vincenta. Kāda jauka meitenīte guļ uz tēva pleca! Vai es varu viņu paņemt? Kristīne, es, tavu tēvu te aizstāt nevaru, saproti. Ziniet, mēs... Lūdzu, uzlieciet rokas mazulim.

Nolieksim mūsu galvas.

Mūsu Debesu Tēvs, mēs tuvojāmies Tavam tronim, kas šodien...tur augšā, mūsu ticība paceļ mūs tālāk par mēnesi, zvaigznēm, tālāk par saules sistēmu tā Visuvarenā klātbūtnē. Mēs atnesam šo mīļo bērniņu. Mēs nezinām, ko mēs turam savās rokās, Kungs. Varbūt nākotnē viņa būs liela Tava kalpone. Mēs paļaujamies, ka tā būs. Bet bērna tēvs ir atnesis šo maziņo pie mums, lai mēs uzliktu viņai savas rokas. Jo mēs esam apliecinājuši, ka esam Tavi kalpi, lai darbotos Tavā vietā, līdz Tu atgriezīsies, un tad Tu pārņemsi visas lietas. Līdz tam laikam, Kungs, mums ir jākalpo Tev uzticīgi un patiesi.

Un, turēdami savas rokas uz šīs mazās meitenītes, mēs svētījam viņu Kunga Jēzus Kristus Vārdā. Mēs paļaujamies, ka Tu dosi viņai garu dzīvi, ja Jēzus vēl neatnāks, un lai viņa kļūst par lielu Tavu kalponi. Svētī to namu, kurā viņa tiks audzināta. Lai viņa tiek audzināta Dieva pamācībā un kalpo Viņam visas savas dzīves dienas. Svētī viņas vecākus, un lai viņi dzīvo, lai redzētu šo bērniņu kā godājamu trauku Tam Kungam, viņu rīcības dēļ šodien, Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

Lai Dievs jūs svētī.

Lai Dievs tevi svētī, ser. Viņas vārds ir... [Kāda māsa runā ar brāli Branhamu-Tulk.] Šī ir Tabeta, Terēzas māsa. Es tikai nezinu, vai mēs varēsīm paturēt Terēzi vai nē. Es tā nedomāju. Viņa saprot jau vairāk.

Nu, noliekim mūsu galvas.

Mūsu Debesu Tēvs, mēs uzliekam mūsu rokas uz šīs mazulītes, kuru mēs tikko veltījām Tev, māsa, vecāki vēlas veltīt arī šo maziņo. Lai Kunga Jēzus Kristus žēlastība dus uz šī bērna un dāvā viņai garu dzīvi, svētītu kalpošanas dzīvi Tev, Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

Lai Dievs tevi svētī, dārgumiņ, svētī jūs visus. Jūs šorīt esat ļoti veiksmīgi vecāki, ka jums ir šīs divas mīļās mazulītes.

Kā viņu sauc? [Tēvs saka: "Džo Viljams Kārtraits."-Tulk.] Džo Viljams Kārtraits. Manuprāt,

viņš šorīt ir devies nelielā snaudienā. Ļoti labi. Un tā, ja jūs...jūs visi... Nu, tu vari viņu paturēt, ja...ja tev tā ir labāk, kundze. Tā ir labi. Jāzep, nāc šurp. Labi. Un tu vari viņu turēt, ja vēlies.

Mūsu Debesu Tēvs, mēs atnesam pie Tevis šo mazo Jāzepu Viljamu Kārtraitu. Šorīt šeit stāv viņa tēvs, lai atdotu atpakaļ Tev to, ko viņam esi devis Tu, kalpošanas dzīvei. Dievs, svētī šo maziņo, un lai viņš nodzīvo garu dzīvi, veselīgs, stiprs, un kļūst par lielu Tavu kalpu. Svētī viņa tēvu un māti, to namu, kurā viņš tiks audzināts. Lai Kristus vienmēr ir tas neredzamais Viesis. Un mēs atdodam šo zēnu Tev kalpošanas dzīvei, Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

Esi svētīts, brāli Stīv Kārtrait.

Vai meitenīte? [Māsa saka: "Jā, ser."] Vārds? [Silvija Šipi."] Silvija Šipi.

Mūsu Debesu Tēvs, mēs uzliekam savas rokas šai mazajai meitenītei, jo viņas radinieki ir atnesuši viņu šurp šajā rītā, stāvot pie altāra. Lai tās svētības, kas būtu nākušas pār viņu, ja Kungs Jēzus uzliktu šim bērniņam Savas ar naglām caurdurtās rokas, lai tās svētības dus uz šīs mazulītes. Svētī viņu tagad, un lai viņa dzīvo ilgi un laimīgi un kalpo Tev. Un svētī viņas namu, viņas vecākus, viņas radiniekus. Jēzus Kristus Vārdā mēs veicam šo darbību saskaņā ar Bībeli. Āmen.

Svētības jums...svētības jums...

Viņa būs dziedātāja. Kā viņu sauc? [Brālis saka: "Lorija Elēna Maijere."-Tulk.] Lorija Elēna Maijere. Es teicu: "Viņš būs dziedātājs."

Es kaut ko atcerējos. Es ceru, ka tas neizklausīsies slikti draudzē, bet es reiz runāju ar kādu indiāni. Tur stāvēja kāds bērniņš, un tad es pateicu: "Kāds jauks puisēns un... Kāds jauks puisēns!"

Un tas virsaitis pāris minūtes skatījās uz mani. Tad viņš paskatījās lejup un teica: "Nevis viņš, bet viņa."

Man šķiet, ka aptuveni tā sanāca arī šeit.

Mazā... Kāds ir viņas vārds? [Brālis saka: "Lorija Elēna."-Tulk.] Lorija Elēna. Vai Elēna ir tavš uzvārds? ["Nē, Maijere."] Maijere. ["Lorija Elēna Maijere."] Lorija Elēna Maijere. Viņa ir maza skaistulīte!

Mūsu Debesu Tēvs, mēs uzliekam rokas šim bērniņam, un Bībelē ir teikts, ka bērniņi tika atnesti pie Tevis, un Tu uzliki viņiem rokas un viņus svētīji. Un tā ir tā darbība, ko darām mēs, pieminot Tavu vareno darbību uz zemes. Svētī šo bērnu un tā vecākus. Lai tas nams ir vieta, kur ir pastāvīgas lūgšanas, ticība. Un lai šī mazā meitenīte dzīvo ilgu un laimīgu dzīvi un kalpo Tev visas savas dienas. Un lai šī ģimene nekad neizjūk. Lai visi ģimenes locekļi tajā dienā ir sapulcināti ap lielo Dieva troni godībā un dzīvo mūžīgi. Līdz tam laikam, Kungs, lai Tavas mūžīgās svētības dus uz šī bērna, kuru mēs svētījām Jēzus Vārdā. Āmen.

[Kāda māsa saka: "Šīs ir viņas māsa...?..."-Tulk.] Svētības tev, mans brāli. Šī ir mazā... ["Viņas vārds ir Rebeka."] Šī ir viņas mazā māsa Rebeka.

Debesu Tēvs, mēs uzliekam mūsu rokas uz mazās Rebekas un svētām arī viņu Kunga Jēzus Vārdā, gluži kā viņa ietu ūdenī, baseinā. Un es paļaujos, Kungs, ka pienāks tā diena, kad viņa sasniegs pilngadību, atbildību, un viņa pieņems lēmumu un dosies tajā baseinā, un tiks kristīta savu grēku piedošanai Kunga Jēzus Vārdā. Dāvā to, Tēvs. Tagad svētī viņu kopā ar viņas mazo māsu. Lai viņa dzīvo garu, laimīgu dzīvi un kalpo Tev. Āmen.

Svētības viņai. Lai Dievs jūs svētī.

Kā viņu? [Māte saka: "Žaklīna Greno."-Tulk.] Mazā Žaklīna Greno, vēl viena skaista meitenīte.

Mūsu Debesu Tēvs, mēs uzliekam savas rokas šai mazajai meitenītei, pieminot vareno Kungu Jēzu, kurš uzlika savas rokas zīdaiņiem un svētīja tos. Un lai tā svētība nāk pār šo bērnu tā, it kā šodien viņai būtu uzliktas Tavas rokas. Ja Tu būtu šeit uz zemes fiziskā ķermenī, šī māte atnestu bērnu pie Tevis. Bet, tā kā mēs esam Tavi pārstāvji, viņa nāk pie pārstāvjiem, Tēvs. Un mēs lūdzam, lai Tu svētī šo bērnu, ko mēs svētījām. Jēzus Kristus Vārdā, lai viņa dzīvo ilgu, laimīgu dzīvi Tavā

kalpošanā. Svētī viņas namu, kurā viņa tiks audzināta, lai tas būtu pastāvīgu lūgšanu nams, Jēzus Vārdā. Āmen. Lai Dievs tevi svētī.

Vai jums ir divi? [Māsa saka: “Man ir divas meitenes, ko es vēl neesmu veltījusi...?...”-Tulk.] Labi. Un tā, šis puisēns ir... [“Džeimss Dāvids.”] Džeimss Dāvids. [“Hjūms.”] Hjūms. Man šķita, ka es pazīstu tevi, māsa Hjūma. Jūs esat misionāri, tu un tavs vīrs. Vai tavs vīrs šorīt ir ar tevi? Nu, lai Dievs svētī brāli Hjūmu. Klau, jums taču ir tik brīnišķīgi, mīli bērniņi! Vai šis ir Dāvids? Un šis ir... [“Džeimss Dāvids. Šis ir Jāzeps Bemjamīns. Kad mēs bijām Floridā...?...”] Es tikko kā runāju ar to māsu no Floridas, šorīt kabinetā. Šis mazais zēns, kad viņš bija... Viņi ir no Floridas; kad viņi tur bija, tas mazais zēns, vēl pavisam maziņš, mazs puika, aizgāja uz pagalmu un skatījās debesīs. Viņš apgalvoja, ka viņš redzēja Jēzu.

Un tā, mazais Dāvids Hjūms. Mēs uzliekam viņam savas rokas, veltot viņa dzīvi kalpošanai Jēzum Kristum. Turpini svētīt viņa namu, Kungs. Un padari viņa tēvu un māti stiprus un veselīgus, lai turpinātu darīt to darbu, uz kuru Tu esi viņus aicinājis kā misionārus darba laukā. Un, lai mazais Dāvids dzīvo garu, laimīgu dzīvi, kalpojot Jēzum Kristum. Mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

Un viņa brālītis Jāzeps, ak, Dievs, vēl tikai puika, un paskatījās debesīs un ieraudzīja Kunga Jēzus apveidu. Lai Dieva svētības nonāk uz šī mazā zēna, kuru mēs šajā rītā veltām kalpošanai Jēzum Kristum. Un lai Tavs varenais Svētais Gars ved šo bērnu, Kungs. Varbūt kādreiz dzīvē, ja pienāks rītdiena, Tu...viņš turpinās ar šo Evaņģēliju, par kuru mēs tik drosmīgi cenšamies stāvēt šodien. Svētī viņu, Tēvs, kuru mēs svētām Tavā Vārdā. Āmen.

Esi svētīts. Lai Dievs jūs svētī. [Puika saka: “Zem tā koka, lūk, kur es redzēju Jēzu.”-Tulk.] Jēzus stāvēja zem koka, ko viņš...?...

Nu, šo jauno cilvēku man vajadzētu zināt. [Kāds brālis saka: “Stenlijs.”-Tulk.] Tieši tā. Sveicināti! Tomēr es nevaru atcerēties viņa vārdu. Danijs Jūdžins Spaldings. Nu, es ceru, ka tu seko sava tēva pēdām jau kopš mazotnes. Šis mazais zēns, šie ļautiņi pastāvīgi nāk un šo dievnamu. Un pirmā reize, kad es viņu redzu, kopš viņš bija... Man šķiet, tā ir pirmā reize, kad es viņu redzu. [Brālis saka: “Cik nu man zināms.”-Tulk.] Jā, tā ir pirmā reize, kad es viņu redzu.

Debesu Tēvs, mēs pienesam šajā rītā Tev šo mazuli, kas ir ielikts šī kristīgā nama aprūpē, šī kristīgā tēva un mātes aizbildniecībā. Mēs esam pateicīgi redzot, ka šie maziņie piedzimst tādā namā, Kungs, jo mēs ticam, ka viņi tiks izaudzīnāti Dieva pamācībā. Es uzlieku viņam savas rokas kopā ar draudzes ganu, Jēzus Kristus Vārdā. Lai šis mazulis dzīvo un ir stiprs un veselīgs, un ir Tavs kalps visas savas dzīves dienas. Mēs lūdzam to Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

Lai Dievs tevi svētī, Stenlij. [Māsa Spaldinga runā ar brāli Branhamu-Tulk.] Tas bija caur lūgšanu, lūk, kā viņš uzradās. Tas ir brīnišķīgi.

Viņš... Roberts Duglas Sampls. Vēl viens jauks, maziņš, zilacains zēns.

Debesu Tēvs, mēs pienesam Tev šajā rītā šo mazo, zilacaino zēnu, kad viņš stāv uz tā altāra, kur pēdējos trīsdesmit gadus ir atdzimušas dvēseles. Pieņem viņu, Kungs, šajā rītā, kad mēs uzliekam viņam savas rokas un veltām viņu Dieva valstībai un kalpošanai, un dzīvei ar veselību un stiprumu. Mēs darām to Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

Esi svētīts, mazais draudziņ.

Viņa deva tev... Es...es nezināju, Dzimmij, ka tas biji tu, kas tur stāvēja. Ak, un viņi ir kļuvuši... Tava ģimenīte aug. Ļoti jauki. Nu, kāds ir tā... Šons Patriks Pūls. Šī mazā zēna vectēvs un es esam bijuši draugi visu mūžu, kopš vēl bijām puīšļi skolā. Mēs nebijām daudz ko lielāki par šo, kad mēs satikāmies. Nolieksim mūsu galvas.

Debesu Tēvs, varbūt pirms kādiem trīsdesmit gadiem, stāvot skolas durvīs tur Jūtīkaikā, kā es būtu varējis zināt, ka tas mazais zēns (mēs tik kautrīgi skatījāmies viens uz otru), ka kādu dienu es uzlikšu savu roku uz viņa mazdēla, veltīšu viņu Tam Kungam, Debesu Dievam! Pieņem šorīt mazo Šonu, Kungs, kā kalpu Tev. Viņa māte un tēvs ir drosmīgi atnesuši viņu, lai atdotu atpakaļ Dievam to, kas ir nodots viņu aprūpē. Lai viņi dzīvo ilgu mūžu veselībā un spēkā, un apņēmībā Kristū. Tagad mēs atdodam šo zēnu Tev Jēzus Kristus Vārdā, kalpošanas dzīvei. Lai viņš ilgi dzīvo

un kalpo Tev.

Vai šī meitenīte ir veltīta? Kāds ir viņas vārds? Karla.

Tāpat mēs šorīt uzliekam rokas mazajai Karlai un veltām viņu kalpošanai Jēzum Kristum. Dievs, svētī viņu. Lai viņa dzīvo ilgu un laimīgu dzīvi. Lai viņa ir Tava kalpone visas šīs dzīves dienas. Dāvā to, Kungs. Svētī viņas namu. Lai tā vienmēr ir lūgšanu un ticības vieta. Mēs atdodam Tev šo mīlo, mazo meitenīti šajā rītā no tēva un mātes sirds, kuri stāv uz šī mazā altāra, Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

[Tēvs saka: “Viņa vārds ir Džeimss Pūls.”-Tulk.] Mazs zēns. Vai viņu nosauca Džima vārdā? [“Jā.”]

Mūsu Debesu Tēvs, šo mazulīšu tēvs šobrīd tur savās rokās šo pēdējo mazo dārgumu, ko Tu iedevi viņam bērna veidā, kas ir nosaukts viņa tēva vārdā, Džeimss. Dievs, dāvā, lai viņš ir gudrības vīrs kā Jēkabs Bībelē. Es lūdzu, lai Tu dāvā viņam ilgu un veselīgu dzīvi, Kungs. Un lai viņš izaug, un, ja pienāks rītdiena, lai viņš nes Dieva Vārdu. Dāvā to, Tēvs. Atceroties to, ko mūsu Kungs Jēzus Kristus darīja, kad Viņš bija uz zemes, es uzlieku savas rokas mazajam Džeimsam Pūlam un veltu viņu kalpošanai Dievam. Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

Esi svētīts, Džeimss! Lai ir svētīts šis maziņais!

Mazs puika; nu viņi ir divi. Ko jūs teicāt? Džerijs Dīns Alens.

Kungs Dievs, lai Jēzus Kristus svētības dus uz šī puisēna Džerija Dīna Alena galviņas, kad mēs uzliekam viņam savas rokas, veltīdami šo jauno dzīvību Tev. Svētī viņa namu, viņa vecākus, un lai viņš dzīvo ilgu un laimīgu mūžu, kalpodams mūsu Dievam un savam Dievam, kuram mēs atdodam viņu tagad, Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

Esi svētīs, mazais!

27 Nu, man šķiet, ka tas...ka tas arī viss. Un tā, mēs esam tieši laikā, pulksten vienpadsmit. Nu, jūs zināt, es varu iztēloties redzot, kā nāk šīs mātes un tēvi ar tiem mazulītiem, es varu iedomāties Jāzēpu un Mariju tajā rītā, kad tika veltīts Kungs Jēzus.

28 Brāli Kid, man bija nelielas pārrunas ar vienu cilvēku kabinetā, un es...es varēju dzirdēt tavas emocijas šeit šorīt, turklāt vēl tādā vecumā kā tev! Un tu droši vien stāstīji par to, kā Tas Kungs dziedināja tevi tur auditorijā. Un vienu rītu es gandrīz sadauzīju savu mašīnu, lai tiktu pie tā padzīvojušā... Viņš ir vecs kalpotājs.

29 Tikai padomājiet, šis vīrs, viņa sieviņa šeit sludināja Evaņģēliju, vēl pirms es biju piedzimis. Sludināja šo Evaņģēliju tur Kentuki un Tenesī kalnos un ielejās pie ogļračiem. Un viņi tika dzīti prom un dzīvoja badā. Un viņa sieviņa, kas ir šeit, mazgāja veļu uz veļas dēļa par aptuveni divdesmit vai trīsdesmit centiem dienā, lai viņas vīrs varētu doties darbalaukā sludināt Evaņģēliju. Tas jau pats par sevi var sajūsmināt, vai ne?

30 Un tad aizdomāties, ka tur nu viņš gulēja, kad vislabākie ārsti teica: “Viņš mirst. “Viņa prostata, vēzis ir it visur viņā. Viņš nedzīvos vairāk par dažām stundām, ne ilgāk kā dienu vai divas.” Un tas bija pirms diviem vai trim gadiem [Brālis Kids saka: “Pirms trim gadiem.”-Tulk.], pirms trim gadiem. Un te nu viņš ir šajā rītā, veselīgs, vesels, un slavē Dievu. Cik tad tev bija gadu, kad tu tiki dziedināts, brāli Kid? Apmēram cik gadu tev bija, kad Dievs... Cik vecs tu...viņš ir tagad? [Kāda māsa saka: “Astoņdesmit divi.”-Tulk.] Astoņdesmit... [“Augustā būs astoņdesmit trīs.”] Skaidrs. Viņam bija apmēram astoņdesmit gadu, kad Dievs viņu dziedināja. Nu, vai Dievs rūpējas par mums, vecajiem cilvēkiem? Protams, ka rūpējas. Tieši tā!

31 Viņš dziedināja Ābrahāmu, kad viņam bija simts gadu, un Sāru, kad viņai bija deviņdesmit. Un viņiem piedzima Īsmaēls...tas ir, es atvainojos, Īzāks. Vai pareizi? Mēs ļoti priecājamies par to.

32 Un tā, jūs esat tik jauki, es varētu ar jums šādi runāt visu rītu. Bet izlasīsim nedaudz no šī dārgā Vārda un tad uzreiz sāksim dievkalpojumu. Un tā, es domāju, ja tāda būs Dieva griba, es gribētu jums tā īsi pastāstīt par tām lietām, kas ir notikušas. Un vēl šovakar, ja Tas Kungs ļaus, es gribētu runāt par kādu tēmu. Es gribu to ierakstīt, galvenokārt, izsūtīšanai. Tas ir... Un, ja jūs gribat

atnākt un paklausīties, ļoti labi. Pēc tam, kad mācītājs norunās savu vēstījumu, tad man būs mans...es ierakstīšu to lenti. Es gribu sludināt par “Viņa atnākšanas sarkanā mirgojošā gaisma”. Kā viena no signālgaismām mums mirgo tieši tagad! Un es gribu runāt par to šovakar, par Viņa mirgojošo sarkano gaismu... Viņš ir šeit, šobrīd būdams ļoti tuvu. Signāls ir dots, vilciens ir tuvu.

33 4. Mozus grāmatas 16. nodaļa, tiem, kas grib atvērt un izlasīt. Tas ir mūžīgais Vārds, tāpēc lasīsim godbijīgi. Es gribu izlasīt divus pantus no 4. Mozus 16. nodaļas, 3. un 4. pantu, lai pamatotu to, ko es gribu pateikt.

34 Un tā, ja lentes vēl nav ieslēgtas, es gribu, lai viņi tās ieslēdz tagad. Vai arī izdariat tā, lai šo te daļu varētu izsūtīt. Tā ir paredzēta izsūtīšanai. Vai jūs, lūdzu, varētu sakārtot tur lentes tā, lai šī te daļa būtu atdalīta no pārējā dievkalpojuma? Redziet, tas ir kaut kas jauns. Lūk, ja jūs varat bloķēt to tieši šeit, vai kā nu jūs darāt, tad mēs... Varbūt jūs gribat, lai es uz mirklīti to apturu un tad atkal ieslēdzu, lai jūs saņemtu klikšķi un zinātu, no kurienes sākt? Vai arī jūs varat sākt to jebkurā gadījumā? Tāpat varēsiet? Labi. Jauki.

35 Un tā, mēs izlasīsim 4. Mozus 16:3-4.

Un tie sapulcējās pret Mozu un Āronu un sacīja tiem: “Jūs pārāk daudz uz sevis uzņematies! Visa draudze ir svēta, ikviens no viņiem, un Tas Kungs ir starp viņiem; kādēļ jūs paaugstināt sevi pār Tā Kunga draudzi?”

Kad Mozus to dzirdēja, tad viņš krita uz sava vaiga.

36 Mūsu Debesu Tēvs, svētī šos dažus vārdus. “Un lai mūsu sirds domas un mūsu lūpu augļi ir tīkami Tavā priekšā.” Mēs lūdzam Jēzus Vārdā. Āmen.

37 Es gribu izmantot to kā tēmu tam, ko es vēlos pateikt šajā rītā: Stāvot par citiem.

38 Šis notikums, par kuru mēs runājam jeb lasām, protams, mēs visi saprotam, ka tas notika tad, kad Datans un...un Korahs bija nolēmuši, ka viņi iejauksies uzdevumā, ko Dievs bija devis Mozum, sacīdami: “Tev būtu jāļauj visai sanāksmei darīt to un to. Viņi visi ir svēti.” Un Dievs bija pavēlējis Mozum vadīt cilvēkus uz apsolīto zemi. Bet viņi sacīja: “Tu uzņemies uz sevis pārāk daudz. Tu mēģini padarīt sevi par to vienīgo starp visiem, kuram ir kaut kas sakāms.”

39 Un tas Dievu tik ļoti sadusmoja, ka Viņš pateica Mozum: “Atdalies no viņu vidus. Es vienkārši...Es vienkārši viņus visus nonāvēšu un sākšu jaunu paaudzi no tevis.” Bet Mozus nokrita Dieva klātbūtnē un pateica, ka Viņam nāksies pārkāpt pāri viņam. Saprotat?

40 Un tā, šodien, ja Dievs grasītos likvidēt cilvēkus un pienāktu laiks, kad Dievam apniktu muļķoties ar mūsu grēkiem, ar mūsu pastāvīgo nepareizo rīkošanos, kurš šodien nostātos par cilvēkiem kā Mozus? Kur mēs varētu atrast tādu cilvēku, kurš iestātos jeb varētu iestāties, kuru Dievs pieņemtu, kā Viņš izdarīja ar Mozu? Un Mozus dzīvība uz zemes Dievam nozīmēja tik daudz, ka tā apturēja Dieva dusmas, un Dievs nepārgāja pāri Mozum. Man tā vienmēr bija mīkla, līdz es... Kādu dienu Rakstu atklāsmē, lūk, kad man atnāca šī doma, ka, redziet, Mozus ar savu rīcību visādā veidā aizvietoja... Viņš bija Jēzus Kristus līdzība.

41 Un, kad Dievs grasījās atņemt visas pasaules dzīvību un iznīcināt to, un visi bija grēcinieki un notiesāti uz nāvi, Kristus nomira par mums visiem. Un Dievs nevarēja pārkāpt pāri Kristum, jo tas bija Viņa paša Dēls. Un tad Jēzus atdeva Sevi labprātīgi, lai Viņš varētu samaksāt šo ceļu tad, ja... Mozus nebūtu varējis to izdarīt. Mozum bija tikai parastas cilvēka asinis, kādas ir mums. Tādējādi viņa asinis nebūtu bijušas...ar tām nepietiktu. Bet, tā kā Jēzus bija paša Dieva Asinis, Dieva radītās Asinis, Dievs tad vienkārši piedeva visai cilvēcei grēkus, jo tie visi bija uzlikti Viņam. Un Viņš devās uz Golgātu un nomira ārpus Dieva klātbūtnes, un cieta. Un tika iemests ellē, jo Viņš bija grēks, kļuvis...mūsu grēki uz Viņa. Un tur kā mūsu...mūsu nastas nesējs, aiznesa mūsu grēkus uz Golgātu un no Golgātas uz elli; un Dievs uzcēla Viņu trešajā dienā mūsu grēku izpirkumam.

42 Un šodien Viņš ir vienīgais starpnieks starp Dievu un cilvēku, un mēs saņemam brīvu apžēlošanu un piedošanu. Dievs pat nezina, ka mēs kādreiz esam grēkojuši. Mūsu grēki tika iemesti aizmiršanas jūrā, lai nekad vairs netiktu pieminēti. Mēs paši to izdarīt nevaram, mēs esam ierobežoti. Viņš ir bezgalīgs. Un būdami ierobežoti, mēs joprojām varam atcerēties, jo mēs neesam

pietiekami lieli. Bet Viņš ir tik liels, ka Viņš pat aizmirst, ka mēs kādreiz darījām grēku. Mēs esam dēli un meitas Viņa klātbūtnē. Un tas viss, kas bija Viņš, esam mēs. Viņš kļuva par manu grēku, lai es varētu kļūt par Viņa taisnīgumu. Viņš kļuva par tavu grēku, lai tu... Viņš...tu varētu kļūt par Viņa taisnīgumu. Tāpēc Dievs nevar redzēt tevī grēku, kamēr vien tavs apliecinājums ir Kristū Jēzū.

43 Nesen kāds pateica, sacīja: “Ja es ticētu kaut kam tādām, es nu gan nolaistu tvaiku! Es tā pamatīgi uzdzīvotu, es aizietu uz visām deju zālēm, es riktīgi piedzertos un tā tālāk, jo...”

“Kāpēc?”

“Tāpēc ka tu jau esi drošībā Kristū. Kāda tam visam ir nozīme?”

44 Es teicu: “Tas parāda, ka tev tā nav.” Ja Dieva mīlestība pieskartos tavai sirdij Jēzus Kristus maigumā, tu būtu tik ļoti iemīlējies Viņā, ka pasaule būtu mirusi, tāpat kā tavs grēks. Tieši tā tu zini, vai tev ir Svētais Gars. Ne tāpēc, ka tu klieczi, skaļi gavilēji, runāji mēlēs vai lai kas tas arī nebūtu. Bet, kad grēks kļūst miris un tu esi dzīvs Jēzū Kristū. Ak, Dieva mīlestība, cik bagātīga, cik šķīsta! Saprotat?

45 Lūk, šeit Luisvilā, Kentuki, nesen kāds kalpotājs stāstīja par kādu jaunu lēdiju. Viņa diezgan ilgi bija gaidījusi, lai apprecētos, viņai bija apmēram divdesmit pieci, trīsdesmit gadi. Un viņa bija jauka, nelokāma kristiete. Un tur Luisvilā bija kāds vīrietis, kurš nebija...viņš nebija dzīvojis pārāk labu dzīvi; viņš bija skraidījis uz dejām un bāriem, un tā tālāk, bet kādu dienu viņš atrada savu grēku piedošanu, un viņš kļuva par īstu kristieti, ļoti nelokāmu kristieti. Apmēram pēc gada viņš iemīlējās tajā jaunajā lēdijā, un tā meitene neprātīgi iemīlējās viņā. Un viņi apprecējās.

46 Un, kad viņi bija nodzīvojuši kopā apmēram divus gadus, stāsta, ka šī jaunā lēdija viendien sacīja savam vīram, viņa sacīja: “Dārgais, es domāju, ka tev, droši vien, nav pārāk viegli, jo tu esi vēl jauns kristietis,” sacīja, “es esmu kristiete jau kopš bērnības, bet,” sacīja, “tev, jaunajam kristietim, ir jāpretojas visām tām viltībām un kārdinājumiem, kas liek par sevi manīt, jo tu tik ilgi biji grēkojis.”

Un viņš sacīja: “Nu, tā tik tiešām ir cīņa.”

47 Viņa sacīja: “Es gribu, lai tu atceries vienu lietu, ka, ja ienaidnieks tevi kaut kur uzvarēs un tu pakritīsi, un atkal ieiesi grēkā, nebaidies atgriezties mājās. Es gribu, lai tu atgriezies mājās.” Sacīja: “Mājās tu atradīsi to pašu sievu, kuru tu apprecēji.” Un sacīja: “Es palīdzēšu tev atkal būt lūgšanā un izlūgties, un atkal atgriezties pie Dieva.” Teica: “Es...es negribu, lai tu vairies nākt.” Sacīja: “Paklausies, es apprecējos ar tevi ne tā dēļ, kāds tu biji, bet es apprecējos ar tevi, jo es tevi mīlēju.” Un viņa sacīja: “Vienalga, ko tu dari, es joprojām tevi mīlu. Es apprecējos ar tevi, jo es mīlēju tevi.”

48 Un tas vīrs tajā dienā devās uz darbu, un bija dzirdams, kā viņš atkārtu to tajā vietā, kur viņš strādāja, viņš teica: “Nu, kā gan cilvēks varētu izdarīt kaut ko sliktu pret kaut ko tādu?” Kad sieviete viņu tik ļoti mīl, ka, neskatoties uz to, ko viņš izdara, viņa grib, lai viņš atgriežas un atkal viņu pieņem, un mēģināt vēlreiz. Saprotat? Tas parāda... Nu, pareiziniet to ar miljardu, un tad jums būs kaut kāds priekšstats par to, kas ir Dieva mīlestība. Saprotat?

49 Jo, kad cilvēks iemīl Jēzu Kristu, pasaules lietas... Kad tu domā par to, ko Viņš izdarīja tavā labā Rakstu gaismā, nevis kaut kādu emociju gaismā, bet faktu, īstenības gaismā, tad tevī kaut kas notiek. Kad atnāk jaunpiedzimšana, grēks ir beigts un pagalam. Kad... Ja šī gaisma ir tevī, tad kā gan tumsa var spīdēt? Tā nevar. Un tieši tā Dievs rīkojās ar to cilvēku, kurš nostājās par citiem, kurš varēja pieņemt apsolījumu. Un Mozus bija tā Personāža līdzība, tieši tāpēc Mozus stāvēja tajā plaīsā cilvēku dēļ.

50 Tad es aizdomājos par šodienu, par šo izlaidīgo, laisko, mīksto Lāodikejas periodu, kurā mēs dzīvojam. Mēs visi zinām (mēs esam izskatījuši draudzes periodus), ka dzīvojam pēdējā periodā, Lāodikejas draudzes periodā. Un šajā laiskajā, izlaidīgajā, bezrūpīgajā, jokpilnajā, grēcīgajā iekāres periodā, kurā mēs dzīvojam šobrīd, tas ir brīnums, ka Dievs vienkārši nepasaka: “Paej malā, draudze, Es vienkārši likvidēšu visu to grupu.” Saprotat? Kādā periodā mēs dzīvojam! Un vienā no šīm dienām Viņš tā arī izdarīs. Mēs zinām, ka tas tuvojās. Tur nebūs nekādas saudzēšanas, jo Viņš

jau... Kāds nomira par tiem, kas gribēja tikt glābti. Bet Viņš paņems tos, kas bija jeb ir pieņēmuši Kristu un kļuvuši par kristiešiem, viņi tiks paņemti prom no dusmām. Jo toreiz Viņš nevarēja to izdarīt; Mozus dienās tas nebija iespējams.

51 Un tā, Atklāsmes grāmatā, kad mēs nonākam pie Laodikejas draudzes perioda, Atklāsmes 3. nodaļā, Bībele saka, ka šis periods, Lāodikejas periods, ir akls. Ir teikts: "Tā kā tu esi bagāts, tu saki, ka esi bagāts un tev ir pārpilnība," vislielākās draudzes, vislabāk ģērbtie cilvēki, tāda diženuma nav bijis nevienā periodā, "tā kā tu saki, ka tev nekā netrūkst, tu nemaz nezini, ka tu esi nabags, nelaimīgs, nožēlojams, kails, akls, un nezini to..."

52 Un tā, ja cilvēks būtu šādā stāvoklī, un jūs varētu viņam pastāstīt par viņa stāvokli, viņš mēģinātu sev palīdzēt, ja...ja viņam viss būtu kārtībā ar galvu. Bet, ja viņš ir šādā stāvoklī un neko citu negrib dzirdēt, viņš vienkārši netic, ka viņš ir kails, viņš netic, ka viņš ir šādā stāvoklī, tad tas liecina, ka viņš ir akls. Šis pasaules dievs ir padarījis aklas acis tiem, kas atsakās kalpot Kristum, un viņi ir tik akli, ka viņi nespēj redzēt to zīmi, kurā mēs dzīvojam, to stundu, to laiku, kurā mēs dzīvojam. Un atcerieties, ka jau ir bijis Viens, kurš nostājās par citiem, un neviens cits nevar nostāvēt. Jums tas ir vai nu jāpieņem, tas līdzeklis, vai arī jūs esat nolemti.

53 Un tā, tagad par mums, lai pienāktu pie tā, ko es gribu pateikt. Vai mēs varētu stāvēt... Tagad es sludinu pats sev. Vai mēs varētu nostāties un skatīties uz cilvēku, kurš ir akls, fiziski akls, zinot, ka viņš iet uz kraujas malu, vai mēs savas...savas domāšanas stāvoklī, kādā mēs esam šajā rītā, vai mēs varētu stāvēt un skatīties, kā akls cilvēks tuvojas kraujas malai, akls, un nemēģinātu viņu brīdināt? Tas būtu...tas būtu ļoti nežēlīgi, mēs būtu tik vienaldzīgi savā sirdī. Vai jūs varat iedomāties cilvēku, kas kļūtu tik vienaldzīgs, ka viņš teju vai varētu smieties, redzot aklu cilvēku, kas neredz un ir bezpalīdzīgs, kurš neapzināti tuvojas kraujas malai? Tas būtu kaut kas slikts, neko tur nedarīt.

54 Nu, maniem brāļiem visā pasaulē, es vēlos atzīties. Es...es saku to pazemīgi, ka tas ir aptuveni tas, ko es esmu darījis jeb gatavojos darīt. Es esmu sludinājis jau daudzus gadus, un es...es esmu kļuvis par vecu vīru un par vecu sludinātāju veterānu, un man ir bijušas daudzas smagas kaujas, un varbūt no cīnīšanās es esmu rētās, viss iekšēji sagraizīts. Jo mana daļa, ko Tas Kungs man ir devis, nebija skūpstīt mazuļus un laulāt jaunos, un apbedīt vecos. Bet gan turēt divroku zobenu kaujas priekšējā līnijā pret pagānisma, demonoloģijas un tumsas spēku viltībām un cīnīties pret to ar Dieva Vārdu, līdz es redzēju ienaidnieku sakautu. Es esmu bijis dziļi ievainots daudzas reizes.

55 Tad, kad es atnācu ar vēstījumu šajā laikā...un es esmu pateicis draudzei to, ko es tagad teikšu. Un pirms daudziem gadiem es pareģoju, kad Svētais Gars aicināja mani darīt šo darbu. Un nav neviena cilvēka, kas šodien dzīvo uz zemes, kurš varētu pateikt, ka Tas Kungs man kaut reizi būtu ļāvis kaut ko pateikt jums Viņa Vārdā, kas nebūtu piepildījies precīzi tādā veidā, kā tam bija jānotiek.

56 Kā Viņš sākumā sūtīja mani, un pirmā dāvana, un otrā dāvana, un tās lietas, kas ir runātas un darītas pa visu pasauli, un burtiski miljoniem cilvēku ir atnākuši pie Kristus. Un ir iedvesmoti desmitiem tūkstoši sludinātāju, kas sāka atmodu, kas šodien traucas pāri visai zemes virsmai. Un tā kā pentakosti bija tie, kas pieņēma manu vēstījumu, viņi bija tie, kas ir izplatījušies. Pentakostu draudze uzrāda vairāk jaunatgriezto, tajā mazajā pentakostu grupā, nekā visas pārējās draudzes kopā. Tā ir statistika. Kāpēc? Tāpēc, ka viņi pieņēma patiesību un pieņēma atmodu.

57 Bet tagad, pēc tam, kad atnāca tas varenais laiks ar slimo dziedināšanu, ļauno garu izdzīšanu un mirušo augšāmcelšanos, kam mēs visi esam liecinieki un tāpat arī daudzi ārsti un šīs zemes lielie cilvēki... Un Kunga Jēzus parādīšanās mūsu vidū tur tajā Tā Kunga eņģeļa zīmē, kā tas ir redzams, man šķiet, ka tas ir uz sienas, lai kur arī tas nebūtu. Un zinātnieki ir uzlikuši tam autortiesības, un tas ir visā pasaulē zināms fakts. Un redzam, ka katru reizi piepildās tieši tās lietas, ko Viņš darīja. Tātad, ja tas uguns stabs, kas gāja kopā ar Israēlu tuksnesī Mozus dienās, ko mēs...tas ir, Mozus tika saukts par "Tā Kunga kalpu", un viņš sekoja uguns stabam naktī un mākonim dienā.

58 Un, kad Jēzus bija uz zemes, Viņš teica, ka Viņš ir tas Dievs. Viņš teica: "Pirms Ābrahāms

bija, ES ESMU.” Un “ES ESMU” bija tas uguns stabs, kas bija degošajā krūmā, kas runāja ar Mozu tajās senajās dienās. Es domāju, ka tas ir pareizi, brāli Veil. Vēl Viņš sacīja: “Es nāku no Dieva, un Es aizeju pie Dieva.” Un, kad Viņš tika sists krustā, nomira un augšāmcēlās, un uzkāpa augstumos, un nolika Savu ķermeni uz mūžīgā Dieva lielā altāra, lai būtu tur vienmēr klātesošs, lai darbotos mūsu vietā, lai zinātu, ka Viņš ir samaksājis mūsu grēka parādu. Un tur Viņš atkal atgriezās atpakaļ uz zemi liela Uguns staba veidolā.

59 Svētais Pāvils bija ceļā (vēl pirms viņš tika nosaukts par svēto Pāvilu, viņa vārds bija Sauls no Tarsas), un viņš bija ceļā uz Damasku, lai arestētu dažus cilvēkus, kas pārāk daudz trokšņoja un skaļi gaviļēja, un sludināja Evaņģēliju, kas bija pretējs viņu draudžu tradīcijai. Kādu dienu ceļā uz turieni, aptuveni šajā dienas laikā, viņu notrieca pie zems liela gaisma. Un šī lielā gaisma...būdams ebrejs, viņš zināja, ka uguns stabs bija vedis Israēla bērņus, un te nu Tas bija viņa priekšā, viņš iebrēcās: “Kungs!”

60 Lūk, ja ievērosiet, tad jūsu tulkojumos gan karaļa Jēkaba, gan standarta un visos, tas ir rakstīts ar lielo burtu “K-u-n-g-s”. Un ikviens, kas pazīst savu Bībeli, zina, ka tad, kad “K-u-n-g-s” ir ar lielo burtu, tas ir Elohims, Visupietiekošais, kas radīja debesis un zemi 1. Mozus 1:1. Ar lielo burtu: “Kungs!” Lūk, Pāvils nebūtu šādi nosaucis kaut kādu redzes ilūziju, viņš nebūtu nosaucis kaut ko, ko viņš nezinātu, jo viņš bija cilvēks, kas bija apmācīts Rakstos, uzaudzis pie Gamaliēla, lielā tā laika skolotāja, un viņš nebūtu saucis to par “Kungu”, ja viņš nebūtu pārliecināts, ka tas bija Jehova. Viņš sacīja: “Kungs, kas Tu esi?”

61 Ieklausieties tajā balsī, kas atbildēja: “Es esmu Jēzus,” tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

62 Tāpēc es domāju, ka tā visa vidū, pirms virzīties tālāk, gan šeit, gan visā pasaulē, tie cilvēki, kas klausīsies un klausās tagad, zinās, ka ar ikvienu darbību ir pierādīts, ka tas ir Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Darījis tās pašas lietas, ko Viņš darīja, dziedinājis slimos, atpazinis prāta domas, jo tas jau iepriekš parādīja tās lietas, kas īstenosies, un visos šajos gados tas katru reizi ir bijis nekļūdīgi. Man ir piecdesmit četri gadi, un es redzu vīzijas jau kopš aptuveni pusotra gada vecuma, un nevienu reizi...katru reizi tā ir bijusi patiesība. Saprotat? Nu, tam ir jābūt Dievam. Un tad es aizdomājos: “Kāpēc cilvēki ir tik akli, ka nespēj to ieraudzīt?”

63 Un visu laiku, kad es runāju ar mūsu...mūsu sievietēm par to, ka viņas griež matus (un kalpotāji kliež uz mani par to), un par to, ka viņas valkā amorālas drēbes, tos šortus, un šādi izrāda sevi, un turpina iet pa to ļauno ceļu; un par mūsu vīriešiem, kā dara viņi, smēķē un iedzer “kompānijas pēc”, un visu ko citu; un tomēr joprojām sauc sevi par kristiešiem un piedalās vakarēdienā, jo viņi pieder kādai organizācijai. Ak, tas bija vienkārši...viņi domāja, ka es esmu zaimojis Dievu. Un vai sievietes kļuva labākas? Viņas kļuva sliktākas it visur valstī.

64 Tad es, būdams nervozs (es saku to tā mierīgi), varbūt tāds nervozs cilvēks, kāds es esmu...un jau no sākuma zinādams, ka neesmu spējīgs veikt šo darbu; tāpat kā ir žēlojušies daudzi, kuriem bija tas jādara. Tas bija grūti. Un es...es nodomāju: “Dievs, kāpēc Tu neaicināji kādu, kurš būtu varējis to izdarīt? Un es...es atvainojos, bet es...es esmu izgāzies. Cilvēki manī vienkārši neklausās. Un kaut kur es esmu izgāzies tajā, ko man būtu vajadzējis izdarīt, jo viņi negrib manī klausīties.”

65 Mana māte, kas tikko kā aizgāja godībā, apmēram nedaudz vairāk kā pirms gada...mana māte, viņas tēvs bija mednieks. Un es domāju, ka tas viss man ir atnācis no viņa, tās īpašības, jo man...man patīk meži. Un es nodomāju: “Ja šie cilvēki, kas sevi sauc par kristiešiem, ja viņi negrib klausīties vēstījumā, ko es sludinu, tad es likšu viņu mierā. Es vienkārši to pavisam izbeigšu, un es došos uz kalniem. Un man ir viens draugs, kurš...” Daudzi no jums šeit atceras, kā es pareģoju apmēram sešus mēnešus pirms tā notikšanas, ka es došos uz kādu vietu (tepat no šīs platformas) un tur būs kāds dzīvnieks, kas līdzināsies briedim ar smailiem ragiem, un ka tie būs četrdesmit divas collas plati, un ka tur būs divmetrīgs sudrabetais grizli. Tas ir ierakstīts lentēs un tā tālāk. Es domāju, ka jūs visi atceraties šo gadījumu. Nu, tagad tas viss atrodas tur manā istabā, lai parādītu, ka tā ir taisnība.

66 Lūk, un visādas šādas lietas, jo tas bija tieši pirms manas mātes aiziešanas, un Viņš gribēja

mani mierināt pirms tā lielā satricinājuma, jo Viņš zināja, ka Viņš paņems viņu.

67 Lūk, es satiku vienu vīru, kas ir kristietis, un viņam ir liels apgabals tieši zem Aļaskas. Un es jau biju nolēmis, ka, tā kā es biju aizbraucis no šejienes un devies uz rietumiem, ka es paņemšu savu sievu un savā ziņā viņu kaut kur ievilināšu; ka es aizvedīšu viņu uz turieni un kļūšu par pavadoni. Un tad, ja Tas Kungs gribētu, lai es kaut ko daru...es ļautu izaugt saviem matiem un...un...es...savai bārdai. Un...un es dotos uz turieni un būtu pavadonis. Tur tajā apgabalā dzīvo tikai kādi divi vai trīs indiāņi. Es...es vienkārši būtu ceļvedis un palīdzētu Badam. Un, ja Tas Kungs gribēs, lai es kaut ko daru, tad es...es teikšu: “Labi, Kungs.” Viņš parādītu man vīziju, es uz kādu brītiņu dotos prom.

68 Es saku, ka cilvēki... Es nekad sevi par tādu neesmu uzskatījis, visi to zina, bet cilvēki ir teikuši: “Brāli Branham, Kungs ir aicinājis tevi būt par Viņa pravieti.” Nu, es...es nekad neesmu sevi par tādu uzskatījis, bet es nonācu līdz tam, ka es teju vai biju gatavs to darīt, domāt: “Nu, varbūt es esmu. Ja es esmu, tad es dzīvošu tur mežonīgā apvidū. Un, ja es dzīvošu mežonīgā apvidū, tad es...es būšu Viņa pravietis, redz, un tad, ja Viņš gribēs mani kaut kur sūtīt... Kamēr Viņš mani neizmantos, tikmēr es noteikti pamakšķerēšu kādu labu zivi un kaut ko padarīšu.” Protams, tā bija diezgan egoistiska attieksme, saprotiet, jo es gribēju to darīt. Lūk, tā nav tieši tā lietiņa, kas ir jādara. Un tā, es jau biju izlēmis, ka es to darīšu.

69 Un tā, tieši pirms tika sludināti “Septiņi draudzes periodi”, kā tie ir uzzīmēti tur... Šodien ir daudzi no tiem, kuri bija šeit toreiz un zina, kā Tas Kungs to patiešām svētīja, tur uz tās aizmugurējās sienas Viņš to atspoguļoja. Vienkārši, lai... Cik daudzi šobrīd ir šeit, kuri bija tur, kad Viņš...Viņš atnāca? Tas tur notika.

70 Tad vēl es atceros brāli Džeksonu. Viņš parasti ir kopā ar mums. Brālis juniors Džeksons, metodists...bija metodistu kalpotājs. Jā, lūk, viņš šobrīd sēž šeit. Lūk, viņš atnāca pie manis, lai pastāstītu sapni, un pēc tam vēl daži brāļi atnāca ar līdzīgiem sapņiem. Lūk, Tas Kungs ir bijis ļoti labs pret mani, un es nekad neesmu... Un šorīt jūs esat mani liecinieki: vai es kādreiz esmu jums pateicis nepareizu sapņa skaidrojumu? Nē. Jo Tas Kungs... Es to nemaz nestāstīšu, kamēr pats to neesmu redzējis un nezinu, ko par to saka Viņš; tad es pateikšu to jums. Un tad viņš man pastāstīja, ka... Es...es noturēju dievkalpojumu tur viņa draudzē, un tajā vakarā viņš kaut kāda iemesla dēļ bija ļoti satraucies, un viņš izskrēja no draudzes un apgāja apkārt no otras puses, un satika mani mašīnā, garām gāja cilvēki. Viņš teica: “Es gribu tev kaut ko pastāstīt.”

71 Un viņš man pastāstīja, ka viņš redzēja sapni, ka kaut kur šeit, gluži kā Indiānā, ka tur bija liels, garš, ar zāli noaudzis kalns, un ūdens bija izskalojis visu augsni kalna augšpusē, un tas bija kļuvusi kā akmens, kā...kā kaila virsotne. Un vēl uz tā akmens bija jocīgs raksts. Un teica, ka es tur stāvēju kopā ar visiem brāļiem no šīs draudzes, skaidrodams tur uzrakstīto. Un tad, kad pienāca laiks, kad es biju to visu izskaidrojis, tad...tā vai citādi, ja es pareizi saprotu šo sapni, es paņēmu rokā kaut ko līdzīgu lauznim vai kaut kādu izliektu stieni, vai kaut ko...tas ir, nevis izliektu stieni, es gribēju teikt, kaut kādu sviru vai kaut ko tamlīdzīgu, un vienkārši nocirtu tā kalna augšdaļu un pacēlu to. Un tur iekšā bija balts akmens, kaut kas līdzīgs granītam vai...vai kaut kas tamlīdzīgs, kaut kāds balts akmens, uz kura nekas nebija uzrakstīts. Un es pateicu tiem brāļiem: “Palieciet šeit un skatieties uz to.” Un es...kamēr viņi visi skatījās, es izlavījos no viņu vidus un sāku doties uz rietumiem. Un brālis Džeksons sacīja, ka viņš redzēja, kā es eju pāri vienam kalnam un tad vēl vienam kalnam, kļūstot arvien mazāks un mazāks, dodoties uz rietumiem. Jūs to atceraties.

72 Nu, tā izskaidrojums, protams, tika dots šeit draudzē, pirms tas piepildījās, ka tagad ir tas laiks, kad, kā es ticu, pilnīga atklāsme no Lutera un Veslija, un Džona Smita, Aleksandra Kempbela, un daudzu citu laikiem, kuri sludināja par Bībeli... Un tad mēs ieskatījāmies Bībelē un parādījām, ka būs septītā eņģeļa vēstījums. Un, kad skanēs septītā eņģeļa vēstījums, visi Dieva noslēpumi būs darīti zināmi. Tad nāk septiņi noslēpumaini pērkonī.

73 Un tā, ja tas ir tas beigu periods, kurā mēs dzīvojam, kurā mēs esam nonākuši caur taisnošanu, svēttapšanu, Svētā Gara kristību; un mums ir bijušas zīmes un brīnumi, un visdažādākās lietas. Un draudzē ir atgriezušās dāvanas, tādas kā Dievišķā dziedināšana un pravietošana, un...un

runāšana mēlēs, un skaidrošana. Un, kaut arī tas ir briesmīgi sagrozīts, tomēr tas neatceļ...ir arī īstās. Pastāv īsta, patiesa, neviltota runāšanas mēlēs dāvana, kurai vienmēr būtu jābūt draudzē.

74 Mums ir daudz atdarinājumu. Mums ir cilvēki, kas uzrodas un cenšas rīkoties kā kristieši, bet viņu dzīve nav atbilstoša, tātad tur kaut kas nav kārtībā. Jēzus teica: “Pēc viņu augļiem jūs tos pazīsit.” Saprotat? Tieši tā jūs varat atpazīt kristieti – pēc tā, kā viņš dzīvo. Nekad neleciet augstāk, nekā jūs dzīvojat. Tāpēc tad vienkārši... Bet tajā... Bet tas ir velns, kas izliek putnubiedēkli, lai īstos, neviltotos ticīgos turētu pa gabalu no tā, kas ir īstens. Un lai Dievs palīdz mums atšķirt un būt spējīgiem atpazīt pareizo un nepareizo. Un...un Vārds vienmēr to izlabos.

75 Un tā, mēs redzam, ka šajā... Es pateicu jums par to skaidrojumu uz akmens. Un Kristus ir tas akmens, kas bija tā brāļa sapnī, un tā ir Bībele. Un visus šos gadus Bībele ir tikusi skaidrota, līdz mēs it visur esam tai absolūti piešķīruši garīdzniecības skaidrojumu. Un pēdējā dāvana tiek pievienota Lāodikejas periodā, kas ir laiks, kad ir jāsludina septītajam eņģelim, Lāodikejas periodā, tajā laikā, un ka būs daudzas lietas, kas bija nepareizi skaidrotas to periodu laikā.

76 Kā Lutera sludināja taisnošanu, bet viņš nenoveda to līdz galam, jo viņš nenodzīvoja pietiekami ilgi. Un tikmēr... Tad viņi to draudzi organizēja. Lutera to neorganizēja; tas bija pēc Lutera. Un tad atnāca Veslijs. Un pēc Veslija viņi uztaisīja veslijiešu draudzi. Un pēc tam nāca baptists Džons Smits; un pēc tam Aleksandrs Kempbels un tā tālāk. Bet tie vīri, reformatori, nedzīvoja pietiekami ilgi, lai to visu savāktu kopā. Tāpēc palika daudz tādu kā neskaidrību. Un tad, kad tā notika...piemēram, ūdens kristība, ko atnesa atpakaļ Džons Smits, ūdens kristība ar iegremdēšanu; bet izmantojot titulus. Un daudzas šādas lietas joprojām bija neskaidras. Bet tad, kad mēs nonākam līdz beigām, pēdējam vēstījumam būtu to visu jāizlabo, lai atvestu šīs lietas līdz “vienai ticībai, vienam Kungam, vienai kristībai”. Saprotat?

77 Lūk, pēc tam, kad Bībele bija pilnībā izskaidrota, tad jūs redzat, ka tā atvēra piramīdai līdzīgā akmens virsotni. Tā tagad nav mācība par piramīdu, ne tas, jo es... Tie cilvēki, kas māca to piramīdas mācību, viņi droši vien zina, par ko viņi runā. Es par to neko nezinu. Un tomēr tam bija piramīdas forma, bet augšējā daļa uz tās piramīdas nekad netika uzlikta. Es esmu bijis Kairā un...un Ēģiptē, un tās augšdaļa nekad netika uzlikta, jo tas bija stūra akmens, tas bija noslēdzošais akmens. Draudzē tas bija stūrakmens. Pilnajā Draudzē tas bija noslēdzošais akmens. Bet tas nekad neatnāca, tas bija noraidīts, Kristus. Bet tas atnāks. Un es ticu, ka tad, kad tas nāks, draudze jau būs ieguvusi pareizo formu – no taisnošanas Lutera laikā, svēttapšanas Veslija laikā, un pentakostu vēstījums ievēdīs draudzi tādā mazākumā, un starp šiem cilvēkiem būs kalpošana, kas būs precīzi tāda pati kalpošana, kādu veica Jēzus Kristus. Tas atnesīs Jēzu un aizraus to visu prom.

78 Visi tie godīgie un patiesie luterāņi, prezbiteriāņi, baptisti, metodisti un ikviens, kas ir dzimis no Dieva Gara, tiks aizrauti līdz ar Jēzu Kristu, kad Viņš nāks. Es ticu tam. Es nepiekrītu dažiem mūsu pentakostu brāļiem, kuri domā, ka draudzes atlikums ir tie, kas tiks aizrauti šajā pēdējā periodā. Tam es nepiekrītu, jo Dievs... Kā gan varētu cilvēks un kā varētu Dievs... Ja mēs teiktu: “Kā varētu Viņš?” Viņš var darīt to, ko Viņš grib. Bet Dievs, kas apsoltāja Luteram taisnošanas laikā... Neko citu viņi nezināja. Saprotat? Viņš apsoltāja paņemt draudzi. Un Viņš... Es varu ticēt caur Dieva žēlastību un caur Rakstiem, kas to atbalsta. Jo Viņš nenāca pirmajā sardzē, un viņi aizmiga; un otrajā sardzē, un tā tālāk. Septītajā sardzē Viņš atnāca. Un tas ir septītais draudzes periods septītā eņģeļa vēstījuma laikā. Saprotat? Un, kad Viņš nāca, visas tās jaunavas piecēlās un sakārtoja savus lukturus. Saprotat? Prezbiteriāņi, luterāņi, baptisti, visi, kas ir dzimuši no Dieva Gara, dosies tajā aizraušanā. Es ticu, ka līgava tiks izsaukta tajā laikā. Es ticu, ka pēdējās dienās būs daži, kuriem nebūs jāpiedzīvo nāve, bet viņi tiks izmainīti vienā brīdī, acumirkļi.

79 Lūk, un kā jūs jau pamanījāt brāļa Džeksona sapnī, uz tā akmens iekšpusē nebija nekas uzrakstīts, un tieši tam pakaļ es devos uz Rietumiem. Un tā, tā kā tas jau ir noticis, un es jums sacīju, ka kādu dienu es jums pastāstīšu, ko tas nozīmēja. Es devos uz rietumiem tam pakaļ. Un es izstāstīju jums vīziju, ko cilvēki, gan tie, kas klausās lenti, gan arī šeit klātesošie šajā rītā, uzzinās, noklausoties lenti: “Cienītie, cik ir pulkstenis?” Un, ja kādam no jums, brāļi, kas klausās lentes, nav šīs svētrunas un jūs vēlaties sekot tam līdzī, paņemiet “Cienītie, cik ir pulkstenis?” Pirms...daudzas

nedēļas un mēnešus pirms tas notika, es šeit redzēju vīziju par būšanu Tūsonā, uz ziemeļiem no Tūsonas; tas būtu uz austrumiem no Flagstafas, uz ziemeļiem no Tūsonas; un es tur lasīšu nost dadžus no savu bikšu staras, un atskanēs sprādziens, un šķitīs, ka tas faktiski satricina visu apkārtni. Cik daudzi no jums to atceras? Tā tas ir. Tas satricināja to apkārtni.

80 Nu, tā nu ir sanācis, ka šodien šeit ir vismaz viens no tiem vīriem, kas stāvēja tur, kad tas notika. Tas īstenībā novēla akmeņus no kalna. Un tā viņi... Mēs ieraugām, ka tieši tajā laikā es redzēju septiņus eņģelus piramīdas formā, kas nonāca lejā un pacēla mani augšā. Un es tiku aiznesti uz austrumiem atvērt septiņus zīmogus Dievam. Ja jums to vēl nav... Ja Jēzus vēl aizkavēsies un es...maniem mazmazbērniem, mazā Pola bērniem tā joprojām būs mūžīgā patiesība par dzīvo Dievu. Lūk, tas bija, lai noskaidrotu, kas bija aizzīmogots tā kalna iekšpusē, kas nebija uzrakstīts. Tam bija jātiek izskaidrotam. Un, kad es atgriezos, tas pirmais eņģelis pirmajā naktī atvēra zīmogu, un tas bija pretējs visam, ko mēs savā dzīvē bijām dzirdējuši. Un visi septiņi atvērās tādā pašā veidā. Jūs to zināt. Jūs bijāt šeit, kad tas notika, daudzi no jums.

Un, lūk, tajā laikā es to nezināju, bet...

81 Brālis Freds Sotmans, es zinu, ka viņš ir šeit. Un es esmu diezgan pārliecināts, ka brālis Normans ir šeit. Mēs bijām tur... Man bija jābrauc uz Hjūstonu, lai panāktu, ka tas puika tiek izglābts no elektriskā krēsla. Un tad es devos atpakaļ un devos tur medībās ar brāļiem. Un tajā rītā es stāvēju tur, lasīdams ārā dadžus jeb, kā viņi to sauc, "kazas galvas", dadžus no savu bikšu staras. Un atskanēja sprādziens tieši tā, kā tas bija pateikts. Vai pareizi, brāli Fred? Un es...es droši vien tā pamatīgi palēcos gaisā. Un tieši virs manis bija Tā Kunga eņģeļi, kas sūtīja vēstījumu, lai es ierastos uz šejieni un norautu tos zīmogus. Kāpēc šeit, kāpēc šajā dievnamā? Kāpēc es nedarīju to tur? Jo es biju devis solījumu savai draudzei un Dievam, ka jebkurš jauns vēstījums skanēs no šī dievnama, tiks ierakstīts šeit. Un Viņš palīdzēja man turēt manis doto vārdu palikt šeit, lai to izdarītu. Un pēc tam es uzreiz atkal devos atpakaļ.

82 Un, lūk, tajā laikā es nezināju, ka viņi to fotografēja, to darīja zinātnieki, kad tie eņģeļi nolaidās no debesīm, lai atnestu vēstījumu. Un jūs atceraties, ka es teicu, ka tam, kurš bija tās plejādes labajā pusē, viņam bija tādas kā krūtis uz priekšu un viņa spārni... Vai jūs atceraties, ka es to teicu, jūs visi? Un ka es viņu vēroju? Viņš ļoti atšķīrās no tiem pārējiem. Un es nezināju, ka tas tiek fotografēts, jo es uzreiz steidzos uz austrumiem. Bet, kad es devos mājās uz Tūsonu, tas bija viscaur laikrakstos, to bija redzējusi gandrīz visa valsts...jeb līdz pat Meksikai un visi rietumu štati, un, man šķiet, tas bija šeit "Courier". Tas bija rakstīts "Associated Press". Cik daudzi redzēja to "Noslēpumains mākonis debesīs"? Jūs redzat tās rokas. Un tagad to paņēma žurnāls "Life". Un man tas raksts no žurnāla "Life" ir šeit šorīt, lai parādītu. Lūk, te nu tas ir, tieši tajā laikā, kad tur biju es. Vai jūs redzat šo mākoņa piramīdu? Es stāvēju tieši zem tā. Un tur, vai redzat to atšķirīgo eņģeļi labajā pusē? Vai redzat viņa smailo spārnu? Precīzi tas, kas bija pateikts. Un šeit tas ir skatoties no Meksikas un dažādām citām vietām, no kurienes tika uzņemta tā fotogrāfija. Un tā, šis te zinātnieks cenšas iegūt visu iespējamo informāciju par šo fotogrāfiju, par cilvēkiem, kuriem ir tādas fotogrāfijas. Viņš pēta to.

83 Un tā, šeit viņš saka, ka nav iespējams, ka tas varētu būt mākonis, jo mitrums nepaceļas augstāk par aptuveni, es teiktu, aptuveni desmit vai trīspadsmit kilometriem, kaut kā tā. Kad mēs dodamies uz ārzemēm, mēs parasti lidojam sešu kilometru augstumā, un tad mēs esam virs vētrām. Bet šis mākonis, saskaņā ar šī zinātnieka rakstu, atrodas četrdesmit divu kilometru augstumā. Tas nozīmē, ka tas ir daudzus kilometrus virs mitruma. Un viņš teica, pārbaudāms to teritoriju un... Lūk, jūs zināt, ka es... Cik daudzi atceras, ka es jums sacīju: "Bija tāda skaņa, it kā kāda lidmašīna pārvarētu skaņas barjeru"? Vai atceraties? Bet tajā rajonā nebija nevienas lidmašīnas. Tā ir teikts šajā grāmatā. Viņi ir to pārbaudījuši. Tur augšā nebija nevienas...nekādas lidmašīnas. Un turklāt tas nevarēja... Tā migla, ko aiz sevis atstāj lidmašīna, nav nekas cits kā sadalījies gaiss, mitrums, jo tas tiek iesūkts caur šo reaktīvā dzinēja ierīci. Un tas dzen sevi uz priekšu un sadala gaisā esošo mitrumu. Tas citādāk nemaz nevarēs, ja tam ir reaktīvais dzinējs, jo tam ir... Tieši tas to virza uz priekšu, un no turienes tiek izpūsts tas mitrums.

84 Bet šeit tas ir daudzus kilometrus augstāk, kur mitruma nevar būt, un tajā apgabalā nebija nekādu lidmašīnu. Un tas nevarēja būt nekāds mitrums, kas todien atradās tur gaisā. Tas ir četrdesmit astoņus kilometrus plats, četrdesmit divus kilometrus augsts. Vai saprotat? Tas ir gluži kā ar to fotogrāfiju, kad es jums teicu: “Tā Kunga eņģelis izskatās kā uguns stabs,” pirms daudziem gadiem, pirms tas tika nofotografēts; Dievs liek zinātnei atzīt, ka tā ir patiesība. Un, lūk, par to pravietojumu, kas tika dots – Dievs liek zinātnei apliecināt, ka tā ir patiesība. Nu, kur mēs atrodamies? Es gribu to paturēt, jo es...es varbūt parunāšu ar kādu savu draugu, kurš šorīt ir šeit, lai uzrakstītu tos septiņus zīmogus. Varbūt viņš gribēs to izmantot tam darbam. Tā ka, ja jums ir kāds tā eksemplārs, nu, ja jūs to dabūsi, paturiet to uzziņai. Saprotat?

85 Un tā, viņš vēlas to noskaidrot, bet kāds labums būtu aiziet un viņam to pateikt? Viņš par to pasmietos. Saprotiet, viņš vienkārši pasmietos. Tāpēc nemētājiet mūsu pārles šādā veidā. Bet mēs zinām, draudze zina, un Dievs zina, ka tā ir patiesība.

86 Un tad, kamēr es lūdzos par šo tēmu, būdams neziņā, kas notiks ar mani, vai jūs zināt, kur es atrados? Uz ziemeļiem no Tūsonas, uz austrumiem no Flagstafas; atrados precīzi tajā vietā, par kuru es jums teicu, ka es tur stāvēšu, daudzus mēnešus pirms tā notikšanas. Un tieši tā, kā ir teikts šajā avīzē un citās avīzēs, un šajā žurnālā, un mūsu pašu liecībā, tieši tur tas notika. Dievs ir pilnīgs un nevar melot, un tas īstenosies.

87 Vai jūs atceraties uz tās lentes: “Cienītie, cik ir pulkstenis?” Es citēju to vēlreiz: “Atcerieties, teju teju notiks kaut kas ļoti nozīmīgs.” Un tagad tas ir licis visai valstij liecināt par to. Ikviens “Associated Press” laikraksts un viens no mūsu vadošajiem žurnāliem, un viss pārējais liecina par Viņu, un tas vēl nav beidzies. Bet kādi privilīģēti cilvēki, privilīģēti cilvēki ir kristieši, jo viņi zina, ka šajā tumšajā stundā, kad saskaņā ar zinātņi nav vairs nekādu cerību un mūs gaida atombumba! Un nav nekādu cerību, ka mūsu organizācijas kādreiz sanāks kopā, tās apvienojas ar zvēra zīmi. Un, kad visas mūsu cerības šajā ziņā ir zudušas, mūsu ekonomikā, mūsu kristīgajā sadraudzībā starp organizācijām... Tas dodas katolicisma virzienā, kas būs zvēra zīme draudžu konfederācijā.

88 Bet ir... Un tie, kas mīl Dievu un meklē realitāti...tas pats Dievs, kas deva apsolījumu Bībelē, atritina to mūsu acu priekšā, un liek draudzei, cilvēkiem un zinātnei, un žurnāliem, un visam atzīt, ka Viņš joprojām ir Dievs un var piepildīt apsolījumus. Kāds laiks!

89 Pēc tam tajā rītā Sabino kanjonā, kad es lūdzos un biju neziņā, kas notiks, turēdams paceltas savas rokas pretim Dievam tā kalna virsotnē, man rokā iekrita tas zobens; ar pārļu rokturi un ar aizsargu virs tā, un ar garu asmeni, apmēram metru garu, un tas spīdēja kā vara sakausējums vai kā hroms, ass kā bārdas nazis. Un es nezināju, kas tas bija, un teicu: “Es baidos no šādām lietām.”

90 Un tajā pašā brīdī atskanēja balss, kas satricināja kanjonu, teica: “Tas ir Tā Kunga zobens.” Bet Tā Kunga zobens ir Tā Kunga Vārds, jo Dieva Vārds ir asāks par divpusēji griezīgu zobenu.

91 Tātad, atgriežoties pie tā, tātad, tajā laikā kāds drosmīgs brālis no šīs draudzes... Un viņš bija karavīrs, un tur armijā viņu teju vai saspridzināja gabalos, un viņš tika nolikts malā kā miris, un teica, ka viņš... Viņi...mediķi domāja, ka viņš neizdzīvos un ka ar viņu nav pat vērts ņemties, viņš bija tādā stāvoklī. Galvenie nervi viņa kājā bija pārrauti, viņa roka bija teju vai pilnībā norauta; viņa kāja, viena kāja bija gandrīz norauta. Bet kādu dienu Dievs parādīja žēlastību, izglāba viņu un viņu dziedināja.

92 Viņš, brālis Rojs Robersons, bija klāt, kad Hjūstonā tika uzņemta tā fotogrāfija. Viņa sievai caur vīziju bija pateikts, ko viņa tajā dienā bija darījusi un ka viņai bija slimība, un ka tā tiks dziedināta. Un tas padarīja viņu ticīgu. Bet viņš, būdams militārs cilvēks, bija nedaudz (es ceru, ka viņš piedos man sacīto) no tiem skarbajiem, precīzajiem, deva pavēles armijā. Kā tādām, kas komandēja, viņam bija jārunā asi: “Dari to!” Saprotat? Un tomēr viņš...viņš kļuva ticīgs. Bet nosvērts, viņš staigāja uz draudzi un redzēja pārdabisko, viņš teica: “Es tam ticu, bet tas ir kādam citam.”

93 Kādu nakti Tas Kungs viņu pamodināja, tas bija no rīta. Mēs sēdējām, viņš un es, tas izskatījās kā Jeruzalemē pie Kunga vakarēdiena galda, un es runāju. Viņš nevarēja to saprast. Un

brālis Rojs, viņš šobrīd sēž šeit, skatās uz mani, viņš to redzēja. Un viņš piezvanīja man uz Hjūstonu...tas ir, uz Arizonu, jeb atsūtīja man vēstuli, un es viņam pārzvanīju. Viņš teica: “Brāli Branham, tu tur sēdēji, un es redzēju, kā ienāca tas lielais gaismas stabs un paņēma tevi, un aizveda tevi prom no Tā Kunga galda, un tu devies uz rietumiem.” Jo viņš sēdēja austrumu pusē, vērodams, kā es dodos uz rietumiem, un tā gaisma ienāca un aizveda mani prom.

94 Teica, ka tas notika vienā rītā, tāda kā vīzija. Viņš pamodās gultā ap pulksten trijiem vai četriem no rīta, apmēram tā, un redzēja, kā tas notika. Un teica, ka tas bija tā, it kā viņš būtu kliezjis dienām ilgi: “Brāli Bil, nāc atpakaļ!” Un mēs ar Roju esam bijuši īsti brāļi. Mēs dzīvojam kopā un medījam kopā, mēs vienkārši esam brāļi. Un viņš...viņš kļiedza pēc manis, līdz viņam aizsmaka kakls: “Atgriezies! Atved viņu atpakaļ! Atved viņu atpakaļ,” raudādams. Viņš teica, ka es... Tas uguns stabs atgriezās atpakaļ, tas ir, tas mākonis atgriezās atpakaļ, un Viņš nolika mani galda priekšgalā, un es biju izmainīts. Brālim Rojam tas bija noslēpums, ka es biju izmainījies, izskatījies citādāk. Es nolikšu to maliņā, lai atcerētos to vēlāk, “būt izmainītam”, kad es iedošu viņam tā skaidrojumu.

95 Tas bija tieši pirms tam, kad es atgriezos šeit to septiņu zīmogu dēļ. Kad es atgriezos atpakaļ dēļ septiņiem zīmogiem, tad es... Vienu rītu viņš sazinājās ar Billiju, un viņš gribēja runāt ar mani. Bet es biju aizņemts, es biju lūgšanā par septiņiem zīmogiem. Un tad viņš pateica man par... Tas notika atkal un atkal atkārtojās. Brāli Roj, ja es saku kaut ko nepareizi, tu...tu dod man ziņu. Un viņš teica, ka...ka no rīta viņš atkal pamodās, man šķiet, ka tas atkal bija agri no rīta. Un viņš ieskatījās istabā, un viņš ieraudzīja to lielo gaismu jeb mākonī augšā uz kalna. Viņš man nesen pajautāja: “Vai tur ir kaut kas par mākonī uz kalna,” un es sacīju... “vai ir kas tāds Bībelē?”

96 Un es teicu: “Jā, kad Pēteris, Jēkabs un Jānis tika aizvesti augšā, un mākonis apēnoja Kungu Jēzu. Un...un Dievs runāja: ‘Šis ir Mans mīļotais Dēls.’” Nesen es šeit par to sludināju nelielu vēstījumu, brāļi, kas ieraksta lentes, varbūt atcerēsies: *Klausiet Viņu*. Es domāju, ka varbūt jums tas ir uz lentes. Noteikti ir.

97 Un viņš teica, ka viņš uzkāpa tajā kalnā. Un, kad viņš to izdarīja, tur stāvēju es. Un no tā mākoņa atskanēja balss (vai tā bija, brāli Roj?) un pateica kaut ko apmēram šādu: “Šis ir Mans kalps. Un Es esmu aicinājis viņu būt par pravieti šim periodam, lai vestu ļaudis tieši tāpat, kā darīja Mozus. Un viņam ir dota vara, lai viņš varētu runāt un tas rastos.” Vai kaut ko tamlīdzīgu, kā to darīja Mozus, kā viņš sacīja un parādījās mušas. Un mēs zinām par tām vāverēm un tā tālāk, un par tām lietām, kas jau ir notikušas. Hetija Raita tur aizmugurē, es domāju, ka jūs zināt, kas notika viņas namā. Un Viņš pateica viņam, ka es esmu izdarījis to pašu, ko bija izdarījis Mozus.

98 Un tā, viņš pastāstīja to man, kad es atgriezos no ceļojuma. Un savā prātā es jau biju nolēmis, ka es došos uz Bada vietu, jo viņš tur vairs nav tādā stāvoklī, lai būtu mednieks.

99 Pirms es aizbraucu no šejienes... Varbūt es to pieminēšu, un mēs pasteigsimies. Man bija jocīgs sapnis, dīvains sapnis. Un es ceru, ka tad, kad tas nonāks mana svaiņa rokās, ka tas viņu neaizskars. Un es ceru, ka es neaizvainošu savu sievu, kura šobrīd sēž šeit. Bet viņa to zina. Jau sen, pirms vairākiem mēnešiem, nu, tas bija apmēram oktobrī vai novembrī, man bija sapnis, ka es...es klaiņoju pa tumsu un es... Nu, man...man nebija vietas, kur iet, un es nevienam nerūpēju, un es biju kļuvis par klaidoni, vienkāršs bezpajumtnieks. Un man bija auksti, un es paskatījos tālumā un ieraudzīju ugunsgrāvu. Un, kad es tur pienācu, tā bija pilsētas izgāztuve, un tur bija grāvji, un šajos grāvjos dega uguns. Un starp šiem grāvjiem bija nolīdzināts, un tur gulēja bezpajumtnieki, lai sasildītos, lai nenosaltu, starp šiem ugunsgrāvjiem aukstā ziemas naktī. Un man bija auksti. Un es...es pienācu pie tā ugunsgrāva, lai sasildītos, un tur gulēja pilns ar bezpajumtniekiem. Un viņi bija... Es nevienam no viņiem neredzēju, bet viņiem visiem bija tādas kā gulvietas jeb vietas, kur viņi gulēja. Un es ieraudzīju savu svaini Flečeru Broju.

100 Un Flečers, kā es viņu atceros... Viņš ir labs puisis, bet tā varētu būt pamācība jauniešiem. Es atceros, ka pirms dažiem gadiem izskatīgs jauns vīrietis Džeimss Flečers Brojs sasējās ar sliktu kompāniju, un viņš pirmo reizi iedzēra. Es atceros, kā viņš pasauca mani aiz aizkariem manā mājā. Un viņa tēvs, kas jau sen ir aizgājis godībā, spēlēja uz ģitāras: “Tur uz kalna stāv vecs un vienkāršs

krusts.”

101 Un Flečers pasauca mani un sacīja: “Brāli Bil, palūdz par mani. Paklausies to gabalu, ko spēlē mans tētis, bet es šodien dzēru.”

102 Es teicu: “Flečer,” apmēram astoņpadsmit gadus vecs puisis, “neej pa to ceļu.” Bet viņš vispār neklausījās. Viņš turpināja. Viņš kļuva par pilnīgu alkoholiķi. Un viņa sieva viņu pameta, viņa bērni, un šobrīd viņš ir vienkārši... Un Dievs zina, ka es viņu mīlu.

103 Es aizgāju par viņu lūgties, tik vien kā bezpajumtnieku. Es te nesen aizgāju par viņu palūgt, viņam bija negadījums, kad es biju šeit ar septiņiem zīmogiem. Es teicu: “Fleč, man te ir daži uzvalki, es...es gribētu tos iedot tev.”

Viņš teica: “Nedari to, brāli Bil.”

Un es...es zināju, ka viņam nav drēbju. Un es teicu: “Kāpēc tu neņem šīs drēbes?”

Viņš nopūtās: “Eh-eh.” Un viņš paskatījās augšup uz mani: “Nu, tu taču zini, ko es ar tiem darīšu. Es tos ieķīlāšu un piedzeršos.”

Es teicu: “Es iedošu tev nedaudz naudas, Fleč.”

104 Viņš teica: “Nē, nedari to, brāli Bil. Es...es negribu, lai tu to darītu.” Viņš sirdī ir patiess puisis, bet viņš ir kļuvis par alkoholiķi un bezpajumtnieku. Un arī viņa sieva iet pa nepareizo ceļu. Un, ak, ar to nabaga puisi ir notikušas visvisādas lietas.

105 Un, kad es pamodos...pirms es pamodos, Flečs pateica man, viņš pateica tajā sapnī, viņš teica: “Billij, es...es sameklēšu tev vietu, brāli Bil. Tu baroji manus bērnus, kad viņi bija izsalkuši.” Un teica: “Tu biji viņiem kā tētis. Tagad es atradīšu tev šeit vietu, kur sasildīties.” Un mēs devāmies, iedami garām bezpajumtnieku vietām, un visbeidzot mēs nonācām līdz kādai vietai, un viņš sacīja: “Es apsēdīšos šeit.”

Un es teicu: “Es aiziešu tur un paskatīšos, vai varēšu atrast kādu vietu.”

106 Un es aizgāju un skatījos tur tumsā, bija auksta nakts. Un es nodomāju: “Padomā tik, reiz Visuvarenais Dievs ļāva man vest Viņa draudzi. Reiz Viņš ļāva man sludināt Viņa Evaņģēliju un redzēt, kā glābjas dvēseles. Vīrieši un sievietes brauca no visas pasaules, lai pāris minūtes parunātu ar mani. Bet te nu es esmu, bezpajumtnieks, un nevienam es neesmu vajadzīgs. Un man ir auksti. Ko man darīt?” Tad es pamodos.

107 Es sacīju sievai, es teicu: “Varbūt tas nozīmē, ka Flečam ir vajadzīga palīdzība.” Tā ka mēs steidzāmies viņu sameklēt. Un viņa brālis viņu atrada. Viņš uzturējās šeit pie Veidneriem, tur, kur viņiem ir...pārdod zirgus un pārējo, gulēja staļļa stūrī vai kaut kā tā. Es devos prom. Es nodomāju: “Nu, man tas vienkārši ir jāizmet no galvas.”

108 Tā ka nesen es atgriezos no Kanādas kopā ar Fredu un pārējiem. Un savā prātā es jau biju to nolēmis: “Ja jau šie cilvēki negrib dzirdēt manu vēstījumu, labi, viņiem tas nav jādara.” Es esmu sludinājis jau gandrīz trīsdesmit piecus gadus, un pēdējos piecpadsmit vai astoņpadsmit gadus neesmu darījis neko citu, bet tikai Tam Kungam. Es esmu centies dzīvot tik tuvu Viņam un neteikt ne vārda, pirms Viņš man to nepateiks, it visā.

109 Cilvēki saka: “Nu, ja brālis Branhams saka tev, ka viņš ieradīsies, atcerieties, sanāksme noteikti notiks, jo viņš ierodas Tā Kunga Vārdā. Viņš neko nedara, kamēr Tas Kungs nepasaka...” Tā tas ir. Es gaidīju, kad Viņš man pateiks. Es nekustējos, kamēr Viņš man to neteica. Bet tad Viņš kļuva tik...pēdējos dažus mēnešus Viņš nav pateicis neko, uz kuriem man doties.

110 Tātad es atbraucu no Kanādas, un Freds pastāstīja man...tas ir, brālis Rojs pastāstīja man savu sapni, kad viņš un es, un brālis Benks braucām viens otram līdzās, tieši pirms mēs šķīrāmies.

111 Un pēc tam nākamajā dienā mēs aizbraucām pie brāļa Freda. Un viņa dēls Lins nebija mājās, tāpēc viņš nevarēja doties kopā ar mums. Viņam ar sievu bija jāgaida. Viņš paņēma savu sievu tur Rousvudā...tas ir, Melrouzā, Saskačevanā.

112 Un mēs ar Billiju braucām mana brāļa Freda kravas mašīnā. Tonakt mēs braucām gandrīz

visu nakti un nākamo dienu. Un pēc tam nākamajā rītā mēs izbraucām no Helēnas Montānas štatā un tuvojāmies robežai.

Un es varu negulēt līdz kādiem deviņiem, bet tad es kļūstu miegains. Man ir jāpaguļ. Bet Billijam, viņam patīk gulēt līdz apmēram desmitiem no rīta, kad uzaust jauna diena, tāpēc mums ir diezgan labi ceļot kopā.

113 Tā ka es pamodos ap pulksten četriem un sēdos pie stūres, bet Billijs gulēja. Mēs ieobraucām kādā vietā, un man galvā bija šādas domas: "Paklau! Pavisam drīz, tiklīdz es tur aizvedīšu savu sievu... Un es viņai neteikšu, ko es grasos darīt. Bet es tikšu uz turieni, un tad es viņai pateikšu: 'Man tik ļoti šeit patīk, nav nekādas vajadzības braukt kaut kur citur. Vienkārši paliksim šeit.'" Un tas ir tālu prom no civilizācijas, tūkstoš astoņi simti kilometru līdz jebkurai vietai. Saprotat? Dziļi mežonīgās vietās. Es nodomāju: "Klau, tas taču būs lieliski! Man nebūs jāgriež mati, un man...man nebūs jāģērbjas. Es būšu parasts kalnietis, kāds es vienmēr esmu gribējis būt." Un es teicu: "Man ir dažas šautenes, kāds man tās iedeva, un es būšu tāds pavadonis, kāds vēl nav redzēts. Man tas patiešām patīk. Un tad, ja Tas Kungs pateiks man aiziet un kādam kaut ko pateikt, es aizskriešu un pateikšu viņiem, un atkal atgriezīšos. Un es palīdzēšu Badam, un mums patiešām tur būs tik labi!" Es par to domāju.

114 Mēs iegājām kādā restorānā, lai paēstu, nelielā vietnā kalnos, ap pulksten septiņiem. Bija jau nedaudz vēls, tāpēc es pamodināju Billiju. Mums bija beigusies degviela, tāpēc mums vajadzēja nopirkt degvielu. Un mēs iegājām tajā vietnā, tajā mazajā restorānā. Un, kamēr mēs tur bijām, no pretējās ielas puses ienāca kāds vīrietis, varbūt pavisam nedaudz vecāks par mani, bet man viņš izskatījās kā vīrietis. Viņš bija ģērbies kombinezonā, darba jakā, jātnieku zābakos, melnā cepurē, pa visu seju viņam bija *šāda* sniegbalta bārda, no cepures aizmugures viņam nokarājās mati. Es nodomāju: "Tas izskatās kā vīrietis." Nevis kāds mīksts, slinks, ar *šitik* garu cigāru mutē, kas sēž šortinos uz kādas terases vai pie baseina, kaut kāds lielvēderains austrumnieks. Es atvainojos par šo izteicienu. Bet tā vai citādi tas puisis man izskatījās pēc vīrieša; stiprs, skarbs. Izskatījās, ka viņš dzīvotu tur, kur Dievs bija paredzējis dzīvot vīrietim. Un es viņu apbrīnoju.

115 Viņš iegāja restorānā un pasūtīja pankūkas. Tur bija piecpadsmit vai divdesmit cilvēku. Viņam sagribējās nošķaudīties, un jūs zināt, kā daži cilvēki... [Brālis Branhams atdarina, kā cilvēki aplāpē šķavas-Tulk.] Atvainojiet. Bet viņš izlaida tādu pamatīgu, veselīgu, kā mežā šķaudienu: "Ā-ā-ā-p-č-ī-ī-ī!" Ak, šķita, ka visi logi izlidos! Un, kad viņš to izdarīja, neviens neuzdrošinājās neko pateikt. Tieši tā. Es teicu: "Billij, tas ir cilvēks pēc mana sirdsprāta."

Viņš teica: "Nu, tēti, tu taču negribi būt kā..."

"Tas ir tas...tas esmu es nākotnē." Saprotat? Es pateicu: "Tas esmu es."

116 Es tur kādu brītiņu pasēdēju, un Billijs paskatījās uz mani un turpināja ēst savas pankūkas, bet es...es biju apēdis savējās. Pēc dažām minūtēm kāds, kas sēdēja pie galda mūsu priekšā (priekšā tam galdam bija *šādi* salikti dēļi, es nevarēju aiz tiem redzēt), tur piecēlās kāds vīrietis, profilā viņš izskatījās tieši kā es, apmēram septiņdesmit piecus gadus vecs, neliela auguma vīrietis. Drēbes viņam bija uzsietas, noskrandušas. Un tas biedrs, kas piecēlās kopā ar viņu, bija burtisks Flečers Brojs, uz viņa sejas nokarājās sirmi mati. Un Billijs paskatījās, viņš sacīja: "Tēti, viņi izskatās kā tu un Flečers." Jūs varat iztēloties, kā es jutos. Un tas mazākā auguma, kurš bija līdzīgs man, viņš grīļojās. Jūs... Viņi bija stāvējuši pie ugunsкура, abi bija piesūkušies ar dūmiem, ar netīrām sejām. Man šķiet, ka viņi kopā brokastoja, tas vīrs droši vien samaksāja divdesmit centus, varbūt par krūzi kafijas vai kaut ko tamlīdzīgu. Mana sirds manī lēkāja. Un es vēroju. Un Billijs sacīja: "Kas tev kait?"

Es sacīju: "Nekas." Un es vēroju, un viņi pagriezās un izgāja ārā.

Viņš sacīja: "Tēt, kas tev kait?"

Es teicu: "Nekas." Un viņš iekāpa mašīnā. Es teicu...

Viņš teica: "Vai tev nekas nebūtu pretī atkal pastūrēt?"

Es teicu: "Nē."

Viņš teica: “Es joprojām esmu miegains.”

117 Tā ka viņš devās gulēt, bet es ātri steidzos pa ceļu, apmēram deviņdesmit kilometru stundā ar kravas automašīnu pa kļāniem, tuvodamies robežai ceļā uz... Atpakaļceļā uz Arizonu, bet tajā brīdī es tuvojos Jūtas štātam. Un, kad es tur nokļuvu, braucot lejup no kalniem, apmēram trīsdesmit kilometrus aiz pilsētas, tas bija kā... Jūs esat ko tādu dzirdējuši, kā es stāstīju jums par to rītu, par tām vāverēm un visas tās lietas, kā kaut kas... Kāds sāka ar mani runāt, kāda balss, tieši tāpat, kā jūs dzirdat manējo. Es zinu, ka tas izklausās pēc neirozes. Bet, kā es tikko sacīju: “Vai es kādreiz esmu jums pateicis kaut ko citu, izņemot taisnību?” Un sāka runāt kāda balss. Es sarunājos ar Viņu.

118 Tā sacīja: “Turpini īstenot savus plānus, un tu kļūsi tāds.”

“Es teicu: “Kungs, es negribu būt tāds.”

119 Sacīja: “Arī tava sieva aizies. Viņa nedzīvos tur augšā tādos kalnos. Un tu kļūsi par bezpajumtnieku tieši tā, kā tev bija parādīts tajā sapnī.”

120 Es teicu: “Es negribu tāds būt, bet... Es...es negribu, lai man būtu jādzīvo šādi. Es...es gribu darīt kaut ko citu. Bet man...man teica, ka...ka Tu esi aicinājis mani būt par pravieti, un es gribu dzīvot mežonīgās vietās kā pravietis.” Bet tas bija mans paša attaisnojums, lai es varētu medīt; sevis paša labumam.

121 Un Viņš sacīja: “Bet tie bija Vecās Derības pravieši. Tu esi aicināts ieņemt daudz augstāku amatu nekā to.” Viņš sacīja: “Turklāt tev ir vairāk dāvanu. Tu tiki aicināts lūgt par slimajiem un sludināt Evaņģēliju. Un apustuliskajā veidā (jūs zināt) lielākas lietas, daudzas lielas dāvanas.” Viņš sacīja: “Kāpēc tu gaidi, lai Es tevi iekustinu, katru reizi, kad tu kusties? Kur tad ir tava alga?” Tad es sapratu. Un pēc tam teica: “Vai tu atceries?” Es jums teicu...?... “Vai tu atceries, ko brālis Robersons pateica tev tavā sapnī...savā sapnī jeb vīzijā? Ka tu esi rīkojies kā Mozus. Tu esi aizmirsis par līdzjūtību pret saviem ļaudīm. Tu esi aizmirsis to aicinājumu, uz ko Es esmu tevi aicinājis.”

122 Es atstāju slimos bez uzmanības. Es sagribēju, lai Tas Kungs pasaka man, kur iet un kur nē. Tas ir nepareizi. Es biju izveidojis sev kompleksu, jo cilvēki neklausījās manu vēstījumu. Un, ja tu... Un, nedod Dievs, lai es mēģinātu salīdzināt savu pašreizējo dzīvi ar Mozu, bet tieši to izdarīja Mozus. Cilvēki neklausīja viņu, kad viņš atnāca viņus atbrīvot, tāpēc viņš vienkārši atstāja tos vienus un aizgāja tuksnesī, bet Dievs pagrieza viņu pretējā virzienā. Bet viņš bija pilnībā aizmirsis par cilvēku ciešanām.

123 Un tad es teicu: “Kungs, ja... Kā gan es, patiešām, bez nekādas izglītības, pabeidzis tikai pamatskolu, varētu to izdarīt? Un cilvēki it visur stāv rindās, lai dzirdētu vienkāršo Evaņģēliju.” Tagad ir vairāk, ir varenāk nekā tas bija Vecās Derības laikā. Viņš uzkāpa augstumos un iedeva cilvēkiem dāvanas. Saprotat? Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Tad es runāju, un es dzirdēju, kā tas runā ar mani. Un tas mani atstāja.

124 Un es teicu: “Billij.” Bet viņš bija dziļi iemidzis. Es teicu: “Billij, vai tas biji tu?” Un viņš pat nepamodās.

125 Un es nodomāju: “Kungs Dievs,” es samazināju automašīnas ātrumu, “ko tas nozīmē?”

Un es teicu: “Billij, Billij!”

Sacīja: “Ko tu gribi?”

Un es teicu: “Vai tu runā ar mani?”

“Nē. Kāpēc?”

126 Un es teicu: “Es gribu tev kaut ko pateikt. Es nesen redzēju kādu sapni. Vai tu atceries, ka tu redzēji to puisī, kurš bija līdzīgs man un Flečam? Kad atbrauksi uz Tūsonu, pajautā mammai, es izstāstīju viņai to sapni. Billij, kaut kas notiek, kaut kas notiek tieši tagad. Kaut kas runāja ar mani, un es...es domāju, ka tas esi tu.”

127 Viņš tā nedaudz dīvaini uz mani paskatījās un nedaudz pagaidīja; mēs turpinājām braukt, tā

ka pēc dažām minūtēm viņš atkal aizmiga. Un es braucu tālāk un domāju: “Ko tas varētu nozīmēt?” Turpināju braukt pa ceļu, un tad pēkšņi tā atkal sāka runāt.

128 Un Viņš teica: “Atgriezies! Vai tad Es tev sākumā neteicu darīt evaņģēlista darbu? Kad Es tevi aicināju tur uz upes, vai tad Es neteicu: 'Kā Jānis Kristītājs bija sūtīts, lai paziņotu par pirmo atnākšanu? Vai tad Jānis nebija vairāk nekā pravietis? Tā pateica pats Jēzus: 'Ko jūs izgājāt redzēt, vai pravieti?' Sacīja: 'Vairāk nekā pravieti.'”

129 Tad tas viss man sāka kļūt saprotamāks. Es sāku aizdomāties. Tad Viņš atkal atgādināja man par...par cilvēkiem, kā, darot kā Mozus...kā Mozus varēja sasniegt cilvēkus, atrodoties tuksnesī? Un kā es varētu sasniegt cilvēkus, atrodoties tuksnesī? Tieši tas pats. Tad tas nonāca līdz 2. Timotejam 4. nodaļai. Atceraties, kad mēs veltījām šo dievnamu tajā rītā pirms trīsdesmit gadiem, kāds no jums, veterāni, kad Viņš parādīja man tos kokus, un es iestādīju tos abās pusēs? Vai jūs to atceraties? Jūs atceraties to vīziju. Tas viss ir ierakstīts grāmatās un uz lentēm, un visur. Tas bija pirms daudziem gadiem; kā es tos redzēju, un es...es nekad nekrustoju vieniniekus un trīsvienības piekritējus. Es stāvēju starp viņiem un stādīju tos kokus, un tie bija tie vienīgie divi, kuriem bija augļi. Un es... Visi tie koki izauga apmēram deviņus metrus augsti un apstājās. Šie izauga līdz pašām debesīm, atlauzti no viena zara. Saprotat? Viens vienā pusē, bet otrs otrā, un es tos nolauzu. Jūs atceraties to vīziju. Saprotat? Tas ir uzrakstīts grāmatās, un tas ir manā dzīves stāstā un visur. Un šādi tie izauga līdz pat debesīm, ātri. Un Viņš teica: “Turi savas rokas, lai paņemtu augļus.” Un pēc tam es atradu tos pašus augļus pie krusta, kad es aizskrēju uz turieni. Un Viņš teica: “Dari evaņģēlista darbu. Dari savu kalpošanu. Pienāks laiks, kad viņi nepanesīs veselīgu mācību. Kad tas notiks, nepārtrauc strādāt. Turpini iet.” Tas viss ienāca man prātā.

130 Un tad es atcerējos to Merilinu Monro, to meiteni, kuras nāvi es redzēju apmēram nedēļu pirms viņas miršanas, un kā viņi sacīja, ka viņa izdarīja pašnāvību, bet tā tas nebija. Es jau iepriekš pateicu viņiem to, kas notiks, un tas notika. Un tāpat kā tas notika ar tiem bokseriem, viens grasījās nogalināt to otru. Es kļūdījos ar to meiteni. Tur bija vēl viena meitene, viņas brālēns ir Denijs Henrijs. Kāds ir viņas vārds? Džeina Rasela. Viņas brālēns, baptistu zēns.

131 Un es sludināju Losandželosā, uzņēmēju brokastīs. Un kaut kas tur...vienkārši runāju pret tām organizācijām, un tur sēdēja Asambleju vadītājs, un tur bija sanākuši daudzi ievērojami cilvēki. Un, kad es beidzu runāt un sāku iet prom no platformas, gatavodamies... Jo tas vēstījums tika pārraidīts pa radio pa visu valsti, un viņiem bija jāpārslēdzas. Tās pārslēgšanās laikā, kad viņi izslēdza radio, tad...lai pārraidītu to vēstījumu un atkal pieslēgtos, un paziņotu radio staciju. Un es biju “Clifton” viesnīcā, kur mums bija brokastis. Un, kad es kāpu lejā no augšējās platformas uz zemāko, pie manis pieskrēja kāds jauks, izskatīgs, apmēram trīsdesmit gadus jauns puisis un mani apskāva. Viņš teica: “Es esmu Denijs Henrijs.” Un nezināja, ka viņa brālis to filmē. Un... Tas tur tiek filmēts kristīgajiem uzņēmējiem. Un tā ir Džeina Rasela, tā kinozvaigzne, viņas brālēns. Viņas māte ir pentakostu sludinātāja.

132 Un tad, kad viņš sāka skriet pie manis...un viņš apskāva mani un sacīja: “Lai Dievs tevi svētī, brāli Branham.” Viņš teica: “Es ceru, ka tas neizklausīsies zaimojoši, bet, kā nu es to redzu, tas vēstījums varētu būt Atklāsmes grāmatas 23. nodaļa.” Un, tiklīdz viņš to pateica, viņš sāka runāt mēlēs. Puisis, kas par kaut ko tādu nekad nebija pat dzirdējis, pēc konfesijas viņš ir baptists. Un tiklīdz... Viņš kļuva bāls un viņš paskatījās uz mani. Viņš nezināja, ko darīt. Šeit sēž cilvēki, kas tur bija. Vai tu tur biji, Fred? Cik daudzi tur toreiz bija? Jā, tur ir tie trīs, kas toreiz bija tur. Un viņš nezināja, ko teikt.

133 Un tur sēdēja ļoti liela francūziete. Viņa piecēlās kājās un teica: “Nu, tam nav vajadzīgs nekāds skaidrojums. Tā bija tīra franču valoda.”

Tas puisis sacīja: “Es nezinu ne vārda franciski.” Un viņa bija pierakstījusi to, ko viņš pateica.

134 Un vēl tur uz sūra sēdēja kāds vīrietis, viņš teica: “Tas ir pareizi. Es esmu pierakstījis, ko viņš teica, tas ir franču valodā.” Tur pašā aizmugurē, pie sienas, gaišmatains, izskatīgs puisis, viņš iznāca priekšā un salīdzināja pierakstīto. Tas bija ANO franču valodas tulks. Un tas vīrietis bija

Viktors Lado no tur esošās Arne Vika baznīcas, un viņš to pierakstīja. Un man ir tā tulkojums.

135 Ieklausieties tajā, ja es varēšu to izlasīt.

“Es, Viktors Lado, esmu tīrasiņu francūzis, no augšas dzimis kristietis, piepildīts ar Svēto Garu. Mana adrese ir North King Road 809, Losandželosa 46. Es apmeklēju Bēteles templi, mācītājs ir Arne Viks...mācītājs. Es apliecinu precīzu pravietojuma tulkojumu, kas bija izteikts par brāli Branhamu, iedotu caur Deniju Henriju franču valodā 1961. gada 11. februārī pilnā Evaņģēlija uzņēmēju brokastīs. Precīzs pravietojuma tulkojums:

136 Un tā, te ir tas, kas tika pateikts:

Tā kā tu esi izvēlējies šauro taku, grūtāko ceļu, tu esi gājis saskaņā ar savu izvēli...

Tagad es to saprotu. Arī Mozum bija jāizdara sava izvēle. Saprotat?

...tu esi izvēlējies precīzo un pareizo ceļu, pareizo lēmumu, un tas ir MANS CEĻŠ.

Ir pasvītrots MANS CEĻŠ, Te atbild Svētais Gars.

Šī nozīmīgā lēmuma dēļ tevi gaida...tevi gaida milzīga debesu daļa. Kādu godpilnu lēmumu... (Tagad klausieties uzmanīgi.) Kādu godpilnu lēmumu tu esi pieņēmis!

Tas pats par sevi ir tas, kas dos un liks īstenoties tai milzīgajai uzvarai Dievišķajā mīlestībā.

137 Pievērsiet uzmanību, tas ir darbības vārds pirms apstākļa vārda, redziet, franču valodā. Lūk, to iztulkoja ANO tulks. Bet tas puisis nezina nevienu vārdu, nekad nav dzirdējis...nekad nav dzirdējis par ko tādu kā runāšanu mēlēs. Viņš bija baptists, vienkārši nejauši iegāja tur un dzirdēja to mūziku, un teica...iegāja tur un nostājās tur, un klausījās, kā es sludinu.

138 Un tā, “Dievišķajā mīlestībā”, Dievišķā mīlestībā. Kā tā var būt Dievišķa mīlestība, ja tas nav Svētais Gars? Svētais Gars ir Dievišķā mīlestība.

139 Un tā, kad mēs ar Billiju turpinājām braukt tālāk pa ceļu, saprotiet, sākām braukt tālāk pa ceļu, Billijs atkal aizmigla. Un Viņš sacīja: “Es došu tev mūžīgu zīmi.”

140 Un es teicu: “Kungs, ko...” Es kādu brīdi pagaidīju, bet nekas nenotika. Es teicu: “Kāda ir tā mūžīgā zīme, Kungs?” Un es nogaidīju dažas minūtes. Un tieši tad es pagriezos, lai paskatītos uz Billiju; viņš gulēja.

141 Un Viņš sacīja: “Es došu tev mūžīgu zīmi,” atkal. Viņš sacīja: “Paskaties uz rietumiem no tās vietas, kur tu šobrīd atrodies.”

142 Un tajā kravas mašīnā es *šādi* pagriezu galvu, lai paskatītos, samazināju ātrumu, ziniet. Un, ak vai, Tā Kunga Gars! Man šķita, ka es varētu kliegt un raudāt. Un es paskatījos, un es vienkārši ieraudzīju kalnu ar sniegotām virsotnēm uz tā. Es teicu: “Es nezinu, neredzu tajā nekādu mūžīgu zīmi.”

143 Viņš sacīja: “Tajā visā ir uzrakstīts tavš vārds.”

144 Es nodomāju: “Kas tas ir?” Un es ļoti savārgu un sāku apstāties.

145 Un Billijs piecēlās un sacīja: “Kas tev kait?” Un es saliku savas rokas *šādā* veidā, man no rokas pilēja sviedri, un ārā snīga.

146 Es teicu: “Billij, kaut kas notiek. Es zinu vienu reizi, kad es esmu rīkojies nepareizi. Es zinu, ka esmu pievilis Dievu.” Un šķita, ka es dzirdēju, kā skan tā dziesma, un redzēju tūkstošiem dažādu cilvēku, kroplus, klibus, aklus un sakaltušus; dzirdēju kādu kori, kādu balsi, varenu, slavenu balsi, kas dziedāja:

“Nešķīsts! Nešķīsts!” Ļaunie gari viņu dzenāja. (Jūs zināt to dziesmu.)

Tad nāca Jēzus un brīvē sagūstīto izlaida.

147 Es redzēju, kā visur ir rindas ar slimiem cilvēkiem, un man bija jāapstājas. Billijs nesaprata, kas notiek. Un es paskatījos augšup.

148 Es apstājos un paskatījos augšup uz to kalnu, un es redzēju tos septiņus pakalnus. Un tā, ja jūs gribat kaut ko ieraudzīt: kāda kalna, viena kalna virsotnē tur bija septiņas virsotnes, tās stiepās vairāku kilometru garumā. Pats pēdējais kalns, pirms sākas cits apvidus; pēc tam kalnu vairs nav. Un tas stiepās no austrumiem uz rietumiem, tas kalnu masīvs, un uz tā virsotnēm bija sniega cepures.

149 Pirmās divas virsotnes bija mazas, un pēc tam bija liela virsotne; un tad vēl viena maza virsotne, un tad lielāka virsotne; un tad maza virsotne, un pēc tam liels, plats, garš sniegots kalns. Un es sacīju: “Kungs, es nesaprotu, ko tas nozīmē.”

150 Viņš sacīja: “Cik tur ir virsotņu?”

151 Es teicu: “Tur ir septiņas.”

152 “Cik burtu ir tavā vārdā?” B-r-a-n-h-a-m, M-a-r-r-i-o-n, B-r-a-n-h-a-m.

153 Un tur bija trīs virsotnes, kas izcēlās. Viņš sacīja: “Šīs trīs virsotnes ir pirmais, otrais un trešais rāviens. Pirmā bija tavas kalpošanas pirmā daļa, neliels pakalns; pēc tam bija tavs pirmais rāviens, diezgan augsts.” Jūs zināt, zīme uz rokas. Tālāk tur bija neliela atstarpe, tas laiks, kad es pārtraucu, jo biju pārāk noguris. Daudzi no jums to atceras. Bet tad atnāca atpazīšana, otrais rāviens. Un tā, man ir bijuši citi, kādus dažus gadus šeit, tādas kā nelielas virsotnes, redziet, kā toreiz, kad mana kalpošana vēl nebija sākusies, un tad atnāca trešais.

154 Trīs ir pabeigtības skaitlis, saprotiet, trešā. Nākamā virsotne bija pieci, žēlastības skaitlis. Un nākamā virsotne bija septiņi, pilnības skaitlis, beigas. “Sešas dienas strādā, bet septītā ir sabats,” nedēļas beigas, laika beigas. Saprotat? Un es apstājos un parādīju to Billijam. Un es skatījos uz tiem.

155 Viņš sacīja: “Tas... Lai tas stāv. Ja kādreiz tavā prātā radīsies šaubas, atceries šo vietu, atgriezies šurp.”

156 Un Billijs iebakstīja man plecā un sacīja: “Tēt, paskaties uz austrumiem!” Un kā tas notika, es nezinu, bet tur, ceļa austrumu pusē, bija tā degošā izgāztuve. Daudzus, daudzus kilometrus no jebkuras pilsētas, veca atkritumu kaudze, izgāztuve bija tur, ceļa kreisajā pusē.

157 Es atgriežos darba laukā. Āmen. Vecs vai jauns, dzīvošu vai miršu, es paklausīšu Dievam, līdz nāve mani atbrīvos. Es esmu pievilis Dievu, negribēdams to. Vai nu es... Es esmu mēģinājis... Atļaujiet man piebilst sekojošo. Saprotat? Vai lente vēl nav beigusies? Atļaujiet man piebilst sekojošo. Es esmu gribējis...es esmu gribējis redzēt Jēzu Kristu izpaustu bez neviena trūkuma. Un lai tie brāļi, kas klausīsies šo lentu, kā arī šīs draudzes locekļi no šīs dienas atceras, ka tas iemesls, kāpēc nav bijis nekādu kļūdu, un tas iemels, kāpēc visu šo gadu laikā jūs nevarat uzrādīt neko, kas ir pateikts vai izdarīts, kas nebūtu piepildījies... Es izaicinu ikvienu uzrādīt kaut vienu no tiem tūkstošiem gadījumu, kas ir bijuši uz platformas un atpazīšanā, un pareģojumos par gaidāmiem notikumiem; tas ir piepildījies precīzi līdz mazākajiem sīkumiem. Un tā, ja draudze tam tic, sakiet “Āmen”, lai... [Sanāksme saka: “Āmen.”-Tulk.] Pasaulē nav tāda cilvēka, kas varētu uzrādīt kaut vienu. Bet lai tas top zināms draudzei šeit un draudzei nākotnē: ja Dievs izstumj cilvēku cauri caurulei, un viņš vispār nekustas, kamēr Dievs viņam to nepasaka, tad tas nav saistīts ar nekādu ticību. Tas ir Dievs, kas stumj tevi uz kaut ko. Un tas ir novedis šo kalpošanu līdz tādām stāvoklim, ka neviens nevar pateikt pret to ne vārdu. Bet no šī brīža... Ļaujiet man vispirms runāt jums Tā Kunga Vārdā, pirms jūs klausāties, jo man ir jādodas ticībā. Man tas ir jādara ticībā, neatkarīgi no tā, vai es domāju, ka tas ir pareizi vai nepareizi, vai kā citādi; es izdaru izvēli, cik labi vien varu, un tad es eju un daru to. Jo...tas nav bijis nepareizi, jo es esmu gaidījis, līdz Viņš pateica man iet un darīt to. Es esmu gaidījis uz Viņu. Tātad tas nebiju es, tas bija Viņš.

158 Bet, redziet, pat varenais svētais Pāvils reiz bija nonācis sarežģītās krustcelēs. Un ļoti bieži, kad Dievs bija kaut ko izdarījis jeb ļāvis Saviem kalpiem izdarīt to, kas bija kļūdaini, lai tās lietas pierādītu. Un tā, mēs zinām, ka cilvēki var kļūdīties, taču Dievs nevar kļūdīties. Bet, lūk, ja es eju uz sludināšanas darba laukiem un dodos tā, kā es daru, tad man ir jāieplāno sanāksmes uz priekšu un...un viss jāsavēd kārtībā. Un varbūt tuvojas tas varenais laiks, ko mēs esam gaidījuši. Un,

protams, ja “tas pats par sevi ir kaut kas ārkārtējs, kas īstenos un liks īstenoties tai milzīgajai uzvarai Dievišķajā mīlestībā”, un tur ir darbības vārds pirms apstākļa vārda, tad tā ir Dievišķā mīlestība, kas ir Dievs. Saprotat? Un tādējādi ir vajadzīga Dieva mīlestība, lai trauktos tur uz frontes līniju un stāvētu tajā plaīsā cilvēku dēļ.

159 Un tie “Rikiji” un “Riketas”, kas ir bijuši tik ļoti nekaunīgi pret Vārdu, kas es nosaucu viņus par “Rikijiem” un “Riketām”, Dievs dod man saprašanu, ka man nevajadzētu tā darīt, jo daudzi no viņiem joprojām ir Viņa bērni. Es esmu... Viņi neko nevar izdarīt, ka viņi rīkojas tik atšķirīgi. Dažas no tām vecajām, aukstām, formālajām draudzēm ir viņus satvērušas, tas gars ir uz viņiem, un viņi ir tādā pašā cietumā, kā Israēls bija cietumā, tieši tāpat, kad Mozus gāja, lai viņus atbrīvotu no verdzības. Cilvēki, kas mīl Jēzu Kristu, kalpotu Viņam, ja vien viņi zinātu, kā Viņam kalpot. Taču viņi ir verdzībā, pakļauti konfesionālismam, kas saka viņiem: “Nedari *to* un nedari *šito!*”

160 Bet ir jāatnāk Dieva saucienam: “Ikviens, kas grib doties uz apsolīto zemi, lai viņš maršē!” Mēs esam ceļā uz apsolīto zemi. Āmen! Lai viņi nāk, maršē. Mēs esam ceļā, lai satiktu Kristu beigu laikā. Un es gribēju jums to nodot, lai jūs redzētu, un parādīt jums, ka cilvēks var kļūdīties, kaut arī viņš ir paties.

161 Mozus zaudēja līdzjūtību pret savu tautu, jo viņi neklausījās viņā. Un, brāli Roj, vai tu saproti savu sapni? Un tagad es nevaru doties ar šādu kalpošanu, kamēr es savā sirdī nejutīšos citādāk attiecībā uz to, kaut arī Dievs man to patiešām pateica. Bet tā ir tā “izmainīšanās”, ko brālis Rojs...ko redzēja atnākam. Kaut kam mani ir jāizmaina, jo savā sirdī es...ja es došos uz turieni ar tādu attieksmi, kāda man ir tagad – es joprojām domāju, ka viņiem būtu vajadzējis paklausīt tam vēstījumam, viņiem būtu vajadzējis to darīt. Un man nav tās līdzjūtības pret cilvēkiem, kādai man būtu jābūt. Kamēr man nebūs šīs līdzjūtības, nav nekādas vajadzības, lai es dotos, jo es būtu liekulis.

162 Un visos šajos gados es esmu centies kalpot Viņam ar patiesu sirdi, un es neiešu uz turieni kā liekulis. Man tas ir jābūt, ka tie nav “Rikiji” un “Riketas” un ka tas nav kaut kāds *bars*; bet, ka tie ir Dieva bērni, kuri ir verdzībā, pie kuriem man ir jādodas. Kamēr es šādi nejutīšos, man vienkārši būs jāpakļūst apkārt, jāpasludina dažos saietos un tā tālāk, bet jāgaida.

163 Man ir viena dziesmiņa, dziedāt es nevaru, man vienkārši gribētos jums to nocitēt, brāli, es to tikai tā nedaudz ieskicēju. Es to vēl neesmu pabeidzis, tā nav pierakstīta kā nākas. Es pat nezinu, vai man izdosies to nolasīt vai nē. Tā ir pēc “*Republikas kaujas himnas*” melodijas.

Slava! Slava! Aleluja! (Jūs esat to dzirdējuši.)

Slava! Slava! Aleluja!

Cik daudzi? Protams, mēs visi esam to dzirdējuši.

*Ceļojošais sludinātājs pa visurieni braukāja,
Šautene tam bija uz pleca, Bībeli rokā turēja.
Viņš prērijās par svētītu apsolīto zemi stāstīja
Un jādams apkārt arī dziedāja.*

*Balstos es, balstos es,
Balstos uz to mūžīgo roku;
Balstos es, balstos es,
Balstos uz to mūžīgo roku.*

*Viņš sludināja par gaidāmo sodu ar uguni un sēru,
Un godpīlās, nebeidzamās debesis, kas gaida tikai taisnotos,*

*Kad jāja viņš pār kalniem, bija dzirdams, kā viņš šo dziesmu dziedāja,
Kad uz priekšu devās viņš.*

Ir spēks, spēks, brīnumains spēks

Jēra Asinīs;

Ir spēks, spēks, ak, brīnumains spēks

Dārgajās Jēra Asinīs.

164 Tas vecais ceļojošais sludinātājs. Jūs viņu atceraties. Saprotat?

Jau viņa šautene ir veca, uz sienas karājas, ar rūsu apklāta;

Un Bībele ir dilusi un putekļos un teju vai netiek aizskarta; (Tā tas ir.)

Bet vēstījums, kas tajā dots, ar mums tai dienā satiksies

Jo Dieva patiesība maršē uz priekšu.

Visi.

Slava! Slava! Aleluja!

Slava! Slava! Aleluja!

Slava! Slava! Aleluja!

Viņa patiesība maršē uz priekšu.

165 Es to iemācīšos. Kad šajā rītā es to pierakstīju, es stāvēju, uzlicis roku uz savas vecās šautenes, kas karājās pie sienas. Es nodomāju: "Tas nebūs ilgi."

Jau viņa šautene ir veca, uz sienas karājas, ar rūsu apklāta; (Tā tas ir.)

Un Bībele ir dilusi un putekļos un teju vai netiek aizskarta;

Bet vēstījums no šīs Bībeles viendien Tiesas dienā...

Un Dieva patiesība turpina maršēt uz priekšu.

166 Dieva patiesība ir šī Bībele! Jā. Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

167 Tas vecais ceļojošais sludinātājs ar savu šauteni uz muguras, ar savu Bībeli rokā, jāja pāri prērijām un augšup pāri kalniem, un lejup cauri grāvjiem un visur citur, sludinādams par tuvojošos tūkstošgadu valstību, par gaidāmo ugunīgo sodu netaisnajiem, un sludinādams Dieva valstību taisnajiem. Tā ir taisnība. Veco "Vinčesteru" saēd rūsa. Un Bībele, tās vietā viņiem...viņiem ir kaut kāda grāmata par seksu. Bet Dieva patiesība joprojām maršē uz priekšu. Šodien Viņš dara Sevi tikpat reālu un pierāda to, kā Viņš ir darījis vienmēr.

Dieva patiesība turpina maršēt uz priekšu!

Slava! Slava! Aleluja!

Slava! Slava! Aleluja!

Slava! Slava! Aleluja!

Viņa patiesība maršē uz priekšu.

168 Kāpēc? Kāds to pieņems, jo Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Nodziedāsim to vēlreiz. Mēs te visi esam kopā, metodisti, baptisti, luterāņi un visi pārējie. Kad mēs dziedāsim to pēdējo piedziedājumu, paspiedīsim roku kādam, kas ir blakus, un tad dosimies prom.

169 Un tā, atcerieties, tie no jums, kam ir jādodas uz savu draudzi, dodieties šovakar! Pasveiciniet savu mācītāju no manis. Un...un arī lūdzieties par mani, ikviens no jums. Un vēlreiz, es gribu, lai jūs atceraties, ka, ja jums nav, kur iet... [Brālis Branhams vērsās pie brāļa Nevila: "Vai tev kaut kas būs?"-Tulk.]

Pēc brāļa Nevila vēstījuma šovakar, pēc tam, kad viņš norunās savu svētrunu, es gribu

ierakstīt lentu ar nosaukumu “Viņa atnākšanas sarkanā mirgojošā gaisma”, saprotiet, šovakar. Lai Tas Kungs jūs tagad svētī. Un nākamajā nedēļā es...nākamajā svētdienā, ja Tas Kungs gribēs, es varbūt atkal atbraukšu, lai ierakstītu vēl vienu lentu, jo nākamnedēļ man ir jābūt Arkanzasā.

170 Labi, tagad dziedāsim vēlreiz un paspiedīsim rokas.

Slava! Slava! Aleluja!

Slava! Slava! Aleluja!

(Kungs Jēzu, svētī šos kabatlakatiņus...?...Jēzus Kristus...?...)

Lai slavēts ir Dievs! Tagad uz brītiņu nolieksim mūsu galvas.

171 Tu esi tieši laikā, brāli Radel. Uzķāp šeit augšā uz brītiņu un palūdz. Brālis Radels, vēl viens no mūsu brāļiem līdzstrādniekiem šeit, no mazas draudžu apvienības, kas mums ir, starpkonfesionālas. Un es esmu dzirdējis, cik drosmīgi brālis Radels iestājas par Evaņģēliju. Un tāpēc es...es teikšu tā, brāli Radel, ka viss, kas notiek ceļā... Dievs nav apsolījis bezrūpīgu dzīvi, bet Viņš apsolīja kauju, jā, un Viņš apsolīja uzvaru. Lūk, kur tā lieta.

172 Es atceros, kad es pirmo reizi iestājos par To, pat mana māte un tēvs gribēja mani izmest no mājas. Saprotat? Bet, ak vai, es kristīju viņus Kunga Jēzus Vārdā! Vienīgā cerība, kas man vispār ir šodien, ir šīs nostājas dēļ. Es esmu tik priecīgs, ka Bībeles Vēstījums no tā vecā ceļojošā sludinātāja līdz pat šim laikam... Lai gan cilvēki to jau ir sagrauši un viņi ir visapkārt to “apgraizījuši”, un viņi ir izveidojuši konfesijas un ielikuši tajā ticības mācības un visu pārējo, bet šī patiesība joprojām maršē uz priekšu. Tā tas ir. Tā joprojām turpina maršēt.

173 Lai Dievs svētī katru no jums, un mēs ceram, ka ļoti drīz mēs atkal tiksimies. Līdz tam laikam, lūdzu, izdariat man šo vienu pakalpojumu, gan šeit klātesošie, gan tie, kas klausās ierakstu, jūs, brāļi: lūdzieties, lai Dievs ieliek manā sirdī to kaut ko, ko esmu pazaudējis tajā kompleksā. Ir tik viegli izveidot kompleksu.

Nesen man bija pārrunas ar manu brāli Veju, kurš sēž šeit...stāv šeit priekšā. Labs cilvēks, bet viņš izveidoja sevī kompleksu, vēl vienu kompleksu, izdarīja to pašu. Brāli Vej, to ir tik viegli izdarīt; tev vienkārši kaut kas ienāk prātā, un tu turpini šādi domāt. Atgriezieties un pārbaudiet to ar Rakstiem, un noskaidrojiet, vai tas ir pareizi vai nē, un tad no turienes varat virzīties. Jā. Nezaudējiet līdzjūtību pret cilvēkiem. Saprotat? Jums ir jāatceras, ka viņi nav taisīti no zāģu skaidām. Viņi ir miesa un asinis, cilvēciska būtne un dvēsele. Lūdzieties par mani, lūdzu, visi. Lai Dievs jūs tagad svētī.

Mēs nolieksim mūsu galvas un paprasīsim brālim Radelam, lai viņš...

174 Kā lūdzu? [Brālis Parnels saka: “Brāli Branham, man ir kaut kas, ko es gribētu pateikt, man vajadzēs tikai pus sekundi.”-Tulk.] Labi, brāli. [Brālis Parnels izstāsta sapni, ko viņš redzēja.] Slava Dievam! Viņš ir kalpotājs, ja kāds nezina. Un viņš bija viens no tās grupas, kas... (Šorīt man nebija laika) ...kas bija vienā no tiem sapņiem, kas stāstīja, kā es devos citā virzienā, saprotiet, devos uz rietumiem, devos uz rietumiem šajā pēdējā reizē. Brālis J. T. Parnels.

175 Un tā, varbūt šeit ir svešinieki, kuri ir neziņā par cilvēkiem, kas sapņo, par sapņotājiem. Nē, mēs neticam visiem sapņiem pēc kārtas un visam kam, bet mēs ticam, ka Bībelē ir teikts: “Un tas notiks pēdējās dienās, ka Es izliešu Savu Garu uz cilvēkiem, un tie pravietos un redzēs vīzijas un sapņus.” Un, kamēr vien tas ir Bībeles lappusēs, mans pienākums ir tam ticēt un to sludināt. Un, kad cilvēki stāsta sapņus, ja Tas Kungs nedod skaidrojumu, mēs nepievēršam tam uzmanību. Un, ja tas ir kaut kas... Kad kāds runā mēlēs, tam noteikti ir jābūt priekš draudzes, un tam arī ir jānotiek. Ja tā nav, tad tas ir ļauns gars. Tam ir jāstenojas, jo mēļu tulkošana ir pravietojušs. Mēs zinām, ka tā tas ir. Tāpēc mēs šeit cenšamies dzīvot saskaņā ar Bībeli tieši tā, kā tajā ir mācīts. Neko no tās neatņemiet un neko tai nepievienojiet, bet vienkārši dzīvojiet to tieši tā, kā tā saka. Svētīts lai ir Tas Kungs. Tas man palīdzēja, brāli J. T., noticēt, ka... Dievs neteica man tagad doties un iet uz kompromisu ar grēku, bet vienkārši doties un vienkārši turpināt darīt. Saprotat?

176 Tagad palūgsim. Brālis... [Kāda māsa sapulcē iekliedzas-Tulk.] Kāds ir zaudējis samaņu.

Vienu mirklīti. Sēdīet visi mierīgi! Saprotat? [Brālis Branhams aiziet no kanceles un nokāpj zālē pie sanākušajiem.]

177 Debesu Tēvs, lai Tava žēlastība un labestība ir ar brāli Veju. Jēzus Kristus Vārdā, lai viņš atgriežas. Atdod viņu atpakaļ, Kungs, dāvā viņam spēku un veselību.

Patiešām, viņa sirds atkal sāka pukstēt! Visi esiet mierīgi un vienkārši lūdzieties.

Kungs Jēzu, lai Tava labestība un žēlastība ir ar brāli Veju, Jēzus Kristus Vārdā.

178 Tas ir beidzies. Es tagad stāvu pie šī altāra, kur ir sludinātas bērnu svētrunas; es stāvu šajā vietā, kur simtiem cilvēku ir lūgšanā tikuši līdz Kristum. Kad es viņam pieskāros, viņa acis bija sastingušas, viņa pulss bija pazudis. Un, tiklīdz es piesaucu Jēzus Kristus Vārdu un viņa pulss sāka atgriezties...?... Kā krusta kalpotājs es saku to Jēzus Kristus Vārdā. Vai Viņš nav brīnišķīgs?! Sirdslēkme. Saprotat? Es esmu tik priecīgs, ka tas notika tieši tagad, nevis tad, kad mēs būtu aizgājuši. Vai redzat Dieva žēlastību? Svētīts lai ir Tas Kungs!

Vienkārši nolieksim mūsu galvas.

179 Debesu Tēvs, mēs pateicamies Tev tagad par Tavu labestību un Tavu žēlastību. Tu vienmēr esi mūsu vidū. Dāvā man, Kungs, eļļu manā lukturī. Dāvā man Tā Kunga zizli, lai es varētu to izstiept virs slimajiem un nomocītajiem. Lai es varētu to pacelt virs...lai atnestu atbrīvošanu tiem, kuriem ir vajadzība, un tiesu tiem, kas to noraida. Dāvā to, Tēvs. Mēs pateicamies Tev par visu Tavu labestību, Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

Brāli Radel, lai Dievs tevi svētī, brāli.

STĀVOT PAR CITIEM

(Standing In The Gap)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1963. gada 23. jūnija rītā Džefersonvilā, Indiānas štatā, ASV. Svētruna ar numuru 63-0623m ilgst 2 stundas un 12 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2024. gadā.